Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΑΣ ΣΧΟΛΕΙΑ
Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κου Μιχαὴλ 3

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ (Ἐπ' Εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου Σχολικοῦ Ἔτους – Αἱ Θυγατέρες τῆς Μαρίας – Ἡ Πρεσβυτέρα – Τὸ «Ζήτημα Καζαντζάκη») 4

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (Ὁμιλία Ἰωάννου Χρυσοστόμου) 6

Η ΜΕΣΗ ΠΑΙΔΕΙΑ — 7ον (Ἡ Ἐκπαίδευσις τῶν Ἐφήβων)
Ὑπὸ Φιλίππου Δ. Ἐμμανουὴλ 7

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ . . . . Ὑπὸ Βούλας Μυρσιάδου 8

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ — 2ον
Ὑπὸ Αἰδεσ. Ἰωσὴφ Βασιλείου 9

Η ΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
Ὑπὸ Δ. Ι. Κωνσταντέλου 10

ΕΙΔΗΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ» (Ἀρχιεπισκοπὴ – Θεολογικὴ Σχολὴ – Γραφεῖον Ἑλληνικῆς Παιδείας – Γραφεῖον Κατηχητικῆς Παιδείας – Διεκκλησιαστικὰ – Κοινοτικὰ – Νέαι Ἐκδόσεις) 12

THE SCHISM OF THE CHURCH AND THE CONTEMPORARY TRAGEDY . . By Athenagoras Kokkinakis, Bishop of Elaia 15

GREEK-AMERICAN FRIENDSHIP (Sen. Francis J. Myers – Hon. Frank T. Truscott) 18

THE PRIEST'S WIFE — HER PLACE IN THE PARISH
By Efrosine Vasiliou 19

SO THAT WE MAY BE BETTER INFORMED
By Rev. Dean Timothy Andrews 21

"I have heard that some strangers came your way with a wicked teaching. But you did not let them sow it among you. You stopped up your ears to prevent admitting what they disseminated. Like stones of God's Temple, ready for a building of God the Father, you are being hoisted up by Jesus Christ, as with a crane (that's the cross!), while the rope you use is the Holy Spirit. Your faith is what lifts you up, while love is the way you ascend to God."

ST. IGNATIUS

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ Κ'. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ—SEPTEMBER, 1954 ΑΡΙΘΜΟΣ 414

A stirring book that speaks with authority about the question which has divided Christendom.

THE PAPACY

Its Historical Origin and Primitive Relations with the Eastern Church

By Abbé Guettée, D.D.

A book that was read for decades is being reprinted so that a new generation may learn the truth about the most well-known ecclesiastical institution in the world today. Published by Minos Publishing Company, New York, N. Y. — Price: $2.75.

Order your copies now from the Publication Department of the Greek Orthodox Archdiocese
10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

By ordering in quantity of one hundred or more you can save fifty cents per copy. Promote the cause of this book and help your organization by selling it in your Community. Regardless of number of copies desired, there is no charge for mailing.

Order Form

GREEK ORTHODOX ARCHDIOCESE — PUBLICATION DEPT.
10 East 79th Street, New York 21, N. Y.
Please send me ..... Copies of THE PAPACY.
I enclose my remittance of $.....

Name .....
Address .....
City and State .....

If ordered by library or other institution, please indicate name of Official Representative.

.....

TAYLOR & SHAWAH CO.

Manufacturers

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ
ΑΜΦΙΑ ΚΑΙ ΣΚΕΥΗ

Ecclesiastical Metalware
Repairing and Refinishing of Metals
Gold, Silver, Chrome Plating
Pulpits, Pews,, Lecturns, Stained Glass
Complete Ikonostasis
Oil on Canvas Ikons
Vestments
Vestment Materials
Vestment Accessories
Choir Gowns

Beautiful Church Crystal Chandeliers

Ἑλληνικὸν Κατάστημα

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΕΡΖΟΓΛΟΥ, Ἰδιοκτήτης

42 East 21st Street, New York 10, N. Y.
Telephone: ALgonquin 4-4460

★

The only complete Orthodox Church Goods Organization serving the Orthodox Churches in America

THE ORTHODOX OBSERVER

•

Established 1934

VOL. XX September 1954 No. 414

A monthly record of the News, the Work and the Thought of the Greek Orthodox Church in America.

Editor:
EMM. HATZIEMMANUEL

THE ORTHODOX OBSERVER is published monthly by the Greek Archdiocese Publications Assocation, at Garrison, N. Y.

"Reentered as second class matter May 21, 1953, at the Post Office at Garrison, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

SUBSCRIPTIONS in the United States: For one year $3.00 — for two years $5.00.

Other Countries $3.50 per year.
25 Cents a copy.

Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 25th day of the month for issue dated the following month.

CHANGE OF ADDRESS AND RENEWAL ORDERS are to be sent to: Orthodox Observer, St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.; or: Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

Please allow one month for changes of address and renewal orders to become effective.

To insure accuracy of changes of address, please include present address together with your new address.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κου ΜΙΧΑΗΛ

Κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ παρὸν τεῦχος τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ». Εἶναι δὲ ὁ Σεπτέμβριος ὁ μήν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀνοίγουν καὶ πάλιν τὰς θύρας τὰ σχολεῖα. Θὰ ἀνοίξουν μαζὶ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα ἀμερικανικὰ καὶ τὰ ἰδικά μας, τὰ ἀπογευματινὰ ἑλληνικὰ καὶ τὰ ἡμερήσια ἑλληνοαμερικανικά.

Διὰ τὴν ἐπιτυχῆ λειτουργίαν τῶν σχολείων μας, τῶν ἑλληνικῶν, ἀπογευματινῶν καὶ ἡμερησίων, τρεῖς εἶναι οἱ παράγοντες, ποὺ ὀφείλουν νὰ συνεργασθοῦν στενώτατα μὲ ἀμοιβαίαν κατανόησιν: Ἡ οἰκογένεια, ἡ Ἐκκλησία, ὁ διδάσκαλος. Ἐθέσαμεν πρώτην τὴν οἰκογένειαν. Διότι ἀπὸ αὐτὴν κυρίως ἐξαρτᾶται ἡ λύσις τοῦ σοβαρωτάτου προβλήματός μας, ἡ ἐπιβίωσις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μαζὶ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα, ὅπως λέγομεν συνήθως, ἐθνικοθρησκευτικά μας ἱερὰ καὶ ὅσια. Μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν τὸ Ἑλληνοαμερικανόπουλο ἢ θὰ ἀγαπήσῃ ἢ θὰ μισήσῃ τὴν Ἑλληνικήν, ἢ θὰ ἐμπνευσθῇ ἀδιαφορίαν πλήρη πρὸς αὐτήν. Ἂν δὲ ἡ συνεργασία τῆς οἰκογενείας δὲν εἶναι ἐξησφαλισμένη, πολὺ ὀλίγα θὰ ἐπιτύχουν οἱ ὑπόλοιποι δύο παράγοντες. Οὔτε δὲ πρέπει νὰ αἰτιώμεθα τὸν ἱερέα ἢ τὸν διδάσκαλον διὰ τὴν πτωχὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου καὶ τὴν ὀλιγότητα τῶν φοιτώντων μαθητῶν, ἐὰν τυχὸν ἡ οἰκογένεια δὲν κάμνῃ τὸ καθῆκον της ὅπως πρέπει· ἄν, δηλαδή, δὲν φροντίζῃ νὰ ἀκούεται ἡ ἑλληνικὴ εἰς τὸ περιβάλλον της καὶ νὰ φοιτοῦν τὰ παιδιά της τακτικὰ εἰς τὸ κοινοτικὸν ἀπογευματινὸν ἢ ἡμερήσιον σχολεῖον. Παρευρεθεὶς εἰς τὴν σχολικὴν ἑορτὴν ἑλληνοαμερικανικοῦ ἰδιωτικοῦ σχολείου, κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούνιον, καὶ ἰδὼν τὸ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον τῶν προσελθόντων εἰς αὐτὴν γονέων διὰ τὴν ἐκμάθησιν ὑπὸ τῶν παιδιῶν των τῆς ἑλληνικῆς, ἠσθάνθην, μαζὶ μὲ τὴν βαθυτάτην εὐχαρίστησιν καὶ ἱκανοποίησιν, καὶ ὄχι ὀλίγην καὶ μικρὰν αἰσιοδοξίαν διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν καὶ ἀληθῶς φιλελεύθερον πατρίδα μας. Ὅταν τοιοῦτον ἐνδιαφέρον ὑπάρχῃ εἰς τὰς ἑλληνοαμερικανικὰς οἰκογενείας μας διὰ μίαν γλῶσσαν, ποὺ ἐξάπαντος, κατὰ μυρίους τρόπους, θὰ ὠφελήσῃ τὸ παιδί, ποὺ θέλει ἰδίως νὰ γίνῃ ἐπιστήμων, τότε ἠμποροῦμεν νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ κερδήσωμεν τὸν ἀγῶνα, ποὺ διεξάγομεν εἰς τὸν τομέα τοῦτον.

Ἔχει ὅμως καὶ ἡ Ἐκκλησία πάρα πολλὰ νὰ προσφέρῃ διὰ τὴν ἐπιτυχῆ καὶ ἀποδοτικὴν λειτουργίαν τῶν σχολείων μας. Ὅταν δέ, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, λέγωμεν Ἐκκλησίαν, ἐννοοῦμεν κυρίως εἰπεῖν τὸν ἱερέα, τὸν ἱερατικὸν προϊστάμενον. Σπουδαιότατος εἶναι ὁ ρόλος τοῦ ἱερέως καὶ εἰς τὸν ἐκπαιδευτικὸν τομέα. Διότι ὁ ἱερεὺς θὰ ὑποδείξῃ καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν τὸ καθῆκον περὶ τοῦ ὁποίου εἴπομεν προηγουμένως τὰ δέοντα. Ὁ ἱερεὺς μὲ τὰς ἐμπνευσμένας ὁμιλίας του εἰς τὸν ναὸν θὰ ἀναζωογονῇ διαρκῶς τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἑλληνοαμερικανῶν χριστιανῶν του πρὸς τὴν γλῶσσαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ ἱερεὺς θὰ ὑποδεικνύῃ μὲ τὰς ὁμιλίας του καὶ τὰς κατ' οἶκον ἐπισκέψεις του τὸ καθῆκον τῶν γονέων, ὅπως στέλλουν τὰ παιδιά των εἰς τὸ ἑλληνικὸν σχολεῖον. Ὁ ἱερεὺς θὰ ἠλεκτρίσῃ τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν κοινοτικῶν μελῶν, ἰδιαιτέρως τῶν ἐντεταλμένων διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ κοινοτικοῦ σχολείου, τῆς σχολικῆς ἐφορείας καὶ τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου, διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς ἑλληνικῆς καὶ τὴν συστηματικὴν καλλιέργειάν της. Ὅ,τι εἴπομεν διὰ τὴν οἰκογένειαν, ἰσχύει καὶ διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἱερέως. Ὅτι δηλονότι ἐὰν δὲν ἐνδιαφερθῇ ὁ ἱερεὺς διὰ τὸ ἑλληνικὸν σχολεῖον, δὲν εἶναι δυνατὸν τοῦτο νὰ ἀποδώσῃ τοὺς καρποὺς καὶ τὰ ἀποτελέσματα, ποὺ ἀναμένονται ἐξ αὐτοῦ.

Καὶ τέλος ὁ διδάσκαλος. Εἶναι ἀδύνατον εἰς τὰ στενὰ ὅρια τοῦ παρόντος ἄρθρου νὰ περιγραφοῦν αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ Ἕλληνος διδασκάλου πρὸς τὴν ὁμογένειαν. Εἰς τὸ παρελθὸν ἐξεπλήρωσε τὸ καθῆκον του μὲ ζῆλον, μὲ ἐνθουσιασμόν, ἀκόμη δὲ καὶ μὲ τὴν μεγαλειτέραν χριστιανικὴν ταπείνωσιν καὶ αὐτοθυσίαν. Μὲ τὴν μικροτέραν ὑλικὴν ἀμοιβήν, προσέφερε τὰς μεγαλυτέρας πνευματικὰς ὑπηρεσίας. Πρέπει ὅλοι ὅσοι ἔχομεν ἁρμοδιότητα νὰ ἐνδιαφερθῶμεν διὰ τὸν ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνοδιδάσκαλον. Ἡ 12η Κληρικολαϊκή, εἴμεθα πλέον ἢ βέβαιοι, ὅτι θὰ θελήσῃ νὰ ἀσχοληθῇ σοβαρῶς μὲ τὴν ἀποστολὴν τοῦ διδασκάλου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀμοιβήν του. Διότι ὁ διδάσκαλος θὰ ἑλκύσῃ τὰ παιδιὰ εἰς τὸ σχολεῖον. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ, θὰ γελάσῃ, θὰ παίξῃ, θὰ χαριεντισθῇ μὲ τὰ παιδιά. Θὰ ἐξαντλήσῃ ὅλην του τὴν καλωσύνην, ὅλην του τὴν καλὴν ψυχικὴν διάθεσιν, ὅλην τὴν χριστιανικὴν ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν. Γενικῶς εἶναι δύσκολον τοῦ διδασκά-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ

Εἰς τὸ κύριον ἄρθρον τῆς ἐκδόσεως ταύτης, προσηκόντως καὶ μετ' ἐμβριθείας ἐξαίρεται, ὅτι συνεργασία καὶ ἀμοιβαία κατανόησις μεταξὺ τῆς Οἰκογενείας, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Διδασκάλου ἀποτελοῦν βασικὴν καὶ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐπιτυχῆ καὶ ἀποδοτικὴν λειτουργίαν τῶν σχολείων μας. Ἔργον τῶν Ἱερατικῶν Προϊσταμένων τῶν Κοινοτήτων μας εἶναι νὰ διαπιστώσουν, ἐὰν ἡ συνεργασία αὕτη καὶ κατανόησις ἐξησφαλίσθησαν εἰς τὸ ὑπὸ τὴν πνευματικήν των καθοδήγησιν καὶ ἐποπτείαν κοινοτικὸν συγκρότημα, ἰδίως κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τῆς προπαρασκευῆς διὰ τὴν κατὰ Σεπτέμβριον ἔναρξιν τοῦ σχολικοῦ ἔτους. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καλὸν εἶναι οἱ Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι νὰ θέσουν εἰς ἑαυτοὺς τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα: (α) Γνωρίζουν ὅλας τὰς εἰς τὴν κοινότητά των οἰκογενείας, ποὺ ἔχουν τέκνα τῶν σχολικῶν ἡλικιῶν; (β) Ἀνήκουν οἱ γονεῖς τῶν ἐν λόγῳ τέκνων εἰς τὸν σύλλογον γονέων καὶ διδασκάλων τῆς Κοινότητός των; (γ) Ἐπεκοινώνησαν διὰ γράμματος μὲ τοὺς γονεῖς καὶ ἐφρόντισαν, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἐπιτροπῆς, τῶν διδασκάλων, κατηχητῶν καὶ κατηχητριῶν, διὰ τὸ κατάλληλον πρόγραμμα τῶν σχολείων τῆς Κοινότητος; (δ) Ἐτόνισαν τὴν σημασίαν καὶ ἀξίαν τοῦ τοιούτου προγράμματος ἐκ τοῦ ἄμβωνος, εἰς τὸ κοινοτικὸν δελτίον καὶ εἰς ἰδιαίτερα διαφωτιστικὰ γράμματα; (ε) Οἱ διδάσκαλοι ἢ διδασκάλισσαι τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου ἔχουν τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ Γραφείου Παιδείας προσόντα καὶ ἀμοίβονται καλῶς; (στ) Οἱ κατηχηταὶ καὶ κατηχήτριαι εἶναι πρόσωπα βαθείας πίστεως καὶ ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς συνειδήσεως; (ζ) Παρήγγειλαν τὰ διδόμενα δωρεὰν ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κατηχητικὰ καὶ λοιπὰ ἐφόδια ἐγκαίρως; (η) Ἐλήφθη πρόνοια ὥστε ὁ χῶρος τοῦ κτιρίου, ὅπου ἡ διδασκαλία τῶν παιδιῶν θὰ λάβῃ χώραν, νὰ εἶναι ἐπαρκής, ὑγιεινὸς καὶ καλῶς διαρρυθμισμένος, ἢ μήπως πρόκειται περὶ κανενὸς σκοτεινοῦ ὑπογείου, ὅπου συντρίβεται ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ σχολείου καὶ προσβάλλεται ὁ καλῶς ἐννοούμενος ἐγωϊσμὸς τῶν παιδιῶν; Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα δὲν καλύπτουν βεβαίως τὸ ἔδαφος τῶν ἐρωτημάτων ποὺ πρέπει νὰ ἐρωτήσῃ ὁ εὐσυνείδητος πνευματικὸς ὁδηγὸς τῆς Κοινότητος, κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τῆς προπαρασκευῆς ἑνὸς σοβαροῦ μέρους τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται αὐτὸ τοῦτο τὸ μέλλον τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν Ἀμερικῇ. Πιστεύομεν ὅμως ὅτι δύνανται νὰ τὸν βοηθήσουν τὰ ἐρωτήματα αὐτά, ἐὰν ζητήσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ τούτων, μὲ τὸ νὰ ἐξετάσῃ προσεκτικὰ κατὰ πόσον ἐπετέλεσε τὸ ἔργον ποὺ θέτουν ἐνώπιόν του.

ΑΙ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

Εἰς τὸ εἰς Evanston 2ον συνέδριον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἔλαβον μέρος 124 γυναῖκες, ὑπὸ τὴν ἐπίσημον ἰδιότητα τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας των ἢ ὑπὸ ἄλλην ἰδιότητα. Μεταξὺ τούτων συγκαταλέγονται γυναικεῖαι φυσιογνωμίαι εὐρέως γνωσταὶ διὰ τὸ πλουσιώτατον ἔργον των εἰς τὸν διδακτικόν, φιλανθρωπικόν, κοινωνικὸν ἢ θεολογικὸν τομέα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δράσεως. Ἡ γνωστὴ π.χ. Dr. K. Bliss, αἱ ὁμιλίαι τῆς ὁποίας διδόμεναι, ὡς μέρος τοῦ εἰδικοῦ προγράμματος τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τοῦ Λονδίνου "Christian Commentaries," ἔχουν σημειώσει σταθμὸν καὶ ἑλκύουν χιλιάδας ἀκροατῶν εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Ἡ ὀλιγώτερον γνω-

---

λου τὸ ἔργον καὶ ἡ ἱερὰ ἀποστολή. Ἀναμφιβόλως, ὅμως, εἶναι πολὺ δυσκολώτερον, πολλάκις δὲ καὶ ἄχαρι, τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἀπογευματινὰ σχολεῖα μας. Ἀλλ' ἡμεῖς διαθέτομεν, ἀπό τινος, διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν λειτουργίαν τῶν σχολείων μας καὶ τοὺς Ἐκπαιδευτικοὺς Συνδέσμους. Δοκιμαστικῶς προέβη ἡ Ἀρχιεπισκοπή, διὰ τοῦ Γραφείου Ἐκπαιδεύσεως, εἰς τὴν σύστασιν τοῦ θεσμοῦ τῶν Ἐκπαιδευτικῶν Συνδέσμων. Εἰς τὸ ὀλιγόχρονον, ὅμως, σχετικῶς διάστημα τῆς ὑπάρξεως τοῦ θεσμοῦ τούτου, ἀπέδωκεν οὗτος ἱκανοποιητικώτατα ἀποτελέσματα. Χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἐπιμέλειαν ὑπὸ πάντων τῶν Ἐκπαιδευτικῶν Συνδέσμων, τὸ Γραφεῖον Ἐκπαιδεύσεως ἐξησφάλισε κατατοπισμὸν πολὺ καλλίτερον, ὡς πρὸς τὴν ἐργασίαν τὴν γενομένην εἰς τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα μας. Εἴμεθα βαθύτατα εὐγνώμονες πρὸς τοὺς ἐλλογίμους διδασκάλους τοὺς ἀναλαβόντας, μετὰ τῆς μεγαλυτέρας προθυμίας, τὰ καθήκοντα τῶν Ἐκπαιδευτικῶν Συνδέσμων, καὶ διεξαγαγόντας μέχρι τοῦδε αὐτὰ μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας. Ἂς δέχωνται αὐτοὺς οἱ ἑκασταχοῦ διδάσκαλοι καὶ διδασκάλισσαι μὲ ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην καὶ ἂς συνεργάζωνται προθύμως μετ' αὐτῶν, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι τοιουτοτρόπως διευκολύνουν τὸ ἔργον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὸν ἐκπαιδευτικὸν τομέα. Ὅλοι δὲ μαζὶ οἰκογένεια, ἱερεῖς, διδάσκαλοι καὶ διδασκάλισσαι, Ἐκπαιδευτικοὶ Σύνδεσμοι καὶ Ἀρχιεπισκοπή, ἂς συνεργασθῶμεν ἐν ἀμοιβαίᾳ κατανοήσει ὑπὲρ τῆς καλλιτέρας λειτουργίας τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων μας πρὸς διατήρησιν τῆς τιμιωτέρας παραδόσεώς μας, τῆς γλώσσης, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκηρύχθη τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Σωτηρίας εἰς τὸν κόσμον.

στή, ἀλλὰ ὄχι καὶ ὀλιγώτερον ἐκλεκτὴ Mrs. D. J. Niles, σύζυγος ἑνὸς δυναμικοῦ πάστορος τῆς Κεϋλάνης, ἥτις ἐπλούτισε τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ λαοῦ της μὲ τὴν καθόλου δρᾶσιν της, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ περίφημα βιβλία τῆς χριστιανικῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς "The Stranger" καὶ "The Ascending Way." Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναφέρωμεν μίαν ἕκαστον ἐκ τῶν θυγατέρων τούτων τῆς Μαρίας, ποὺ ἐκπροσωποῦν τὸ γυναικεῖον στοιχεῖον τῶν Ἐκκλησιῶν των καὶ προσέθεσαν τὴν φωνήν των εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ μεγάλου Χριστιανικοῦ Συνεδρίου, βαδίσασαι εἰς τὰ ἴχνη τῆς Μαρίας, τῆς ἀδελφῆς τῆς Μάρθας, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς εἶπεν ὅτι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν περίφροντιν ἀδελφήν της ἐξέλεξε τὴν «ἀγαθὴν μερίδα». Θὰ σημειώσωμεν μόνον ὅτι εἶναι πρὸς τιμὴν τῶν ἰδίων τῶν γυναικῶν, τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν στελεχῶν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου, διότι συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ δοθῇ διὰ πρώτην φορὰν ἡ εὐκαιρία εἰς τόσον μεγάλην ἀναλογίαν γυναικῶν νὰ ὁμιλήσουν σύμφωνα μὲ ὅσα ὁ Ἰησοῦς ἐψιθύρισεν εἰς τὰς καρδίας των.

Η ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑ

Ἡ ἀνωτέρω διαπίστωσις περὶ τῆς συμμετοχῆς, εἰς σχετικῶς μεγάλην ἀναλογίαν, χριστιανῶν γυναικῶν εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ 2ου συνεδρίου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ὅτι διευρύνεται καθημερινῶς καὶ περισσότερον ἡ συμμετοχὴ τοῦ γυναικείου στοιχείου εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο εἶναι παρήγορον, διότι ὅταν ἡ χριστιανικὴ πίστις ἐγγίζῃ τὸν γυναικεῖον συναισθηματισμόν, ἀνεξάντλητοι πηγαὶ γυναικείας εὐσεβείας καὶ δραστηριότητος ἐκχέονται διὰ νὰ λιπάνουν καὶ καλλιεργήσουν τὸ φυτὸν τῆς πίστεως καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν παρηγορίας καὶ ἐλπίδος, εἰς τὸν κόσμον ποὺ τὸ ἔχει τόσην ἀνάγκην. Εἰς τὴν ἰδικήν μας Ἐκκλησίαν, κατὰ τὰ τελευταῖα κυρίως ἔτη, ἡ δραστηριότης αὕτη τῆς γυναικείας εὐσεβείας χρησιμοποιεῖται ἐν ἐκτάσει εἰς τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας, τῆς κατηχήσεως, τῆς διδασκαλίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τῶν χορῳδιῶν, τοῦ κοινοτικοῦ γραφείου. Ἐπίσης ἡ δραστηριότης τῆς χριστιανικῆς εὐσεβείας τῶν γυναικῶν μας διοχετεύεται θαυμάσια εἰς τὴν «εὐθύνην» ποὺ προϋποθέτει ὁ ὑψηλὸς προορισμὸς τῆς Πρεσβυτέρας. «Πρεσβυτέρα» δὲν σημαίνει ἄχρουν θρησκευτικὸν πρόσωπον, ξένον τελείως πρὸς τὴν εὐθύνην τοῦ ἔργου τοῦ ἱερέως, ἢ πρόσωπον παρασυρόμενον ἀπὸ τὴν ματαιοδοξίαν, τὰ πλεονεκτήματα καὶ ὑλικὰ ὀφέλη, ποὺ συνακολουθοῦν τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέως. «Πρεσβυτέρα» σημαίνει πρόσωπον ἀποστολῆς καὶ ὑψηλοτάτου προορισμοῦ. Ἐχόμενοι τῆς ἀντιλήψεως αὐτῆς καὶ διὰ νὰ βοηθήσωμεν κάθε μίαν ἀπὸ τὰς γυναῖκας μας, ποὺ ἐκλήθησαν εἰς τὴν ἀποστολὴν ταύτην, καὶ ἐκείνας ποὺ θὰ κληθοῦν νὰ ζήσουν τὴν ἔκτασιν τῆς ἀποστολῆς κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Θεοῦ, δημοσιεύομεν εἰς τὸ φύλλον τοῦτο τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» ἄρθρον τῆς Πρεσβυτέρας Εὐφροσύνης Βασιλείου περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς θέσεως τῆς πρεσβυτέρας εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ἄρθρον τοῦτο εὐχόμεθα ὅπως ἀποβῇ ὁδηγὸς καὶ φῶς εἰς τὰ βήματα τῶν γυναικῶν μας, ποὺ ἐπωμίσθησαν ἢ πρόκειται νὰ ἐπωμισθοῦν τὴν ἱερὰν ταύτην ἀποστολήν.

ΤΟ «ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ»

Καθὼς ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς, οὕτω καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατόπιν μελέτης καὶ συζητήσεων περὶ τῶν ἔργων τοῦ λογοτέχνου μας Ν. Καζαντζάκη «Ὁ Καπετὰν Μιχάλης» καὶ «Ὁ τελευταῖος πειρασμός», κατέκρινεν αὐτά, ὡς δηλητηριάζοντα τὰς ψυχὰς τοῦ ποιμνίου της, καὶ ἀπεφάνθη ὅτι «ἀμφότερα τὰ βιβλία ταῦτα ἀποτελοῦσι μυκτηρισμὸν πρὸς τὴν δογματικὴν καὶ ἠθικὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». Ἡ δικαία αὕτη πρᾶξις τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἔχει σχολιασθῇ διαφοροτρόπως ἀπὸ ὁμόφρονας καὶ φίλους τοῦ Ἕλληνος λογοτέχνου. Εἷς ἐκ τῶν σχολιαστῶν τῆς πράξεως τῆς Συνόδου, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν κ. Α. Θέρος, εἶπε τὸ ἑξῆς καταπληκτικόν: «Κατ' ἀρχὴν νομίζω ὅτι ἡ Ἐκκλησία, καὶ μάλιστα σήμερα, δὲν ἔχει ἁρμοδιότητα νὰ ἐπεμβαίνῃ εἰς πνευματικά, καλλιτεχνικὰ ἢ πολιτικὰ ζητήματα». Δὲν γνωρίζομεν ποία ἡ σημασία τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων εἰς τὰ στόματα τῶν ἐν Ἑλλάδι λογοτεχνῶν. Ὁπωσδήποτε δὲν νομίζομεν, ὅτι ἡ λεγομένη «ποιητικὴ ἄδεια» δίδει τὸ δικαίωμα τοιαύτης μεταχειρίσεως τῆς φράσεως «πνευματικὰ ζητήματα», ὥστε ὅ,τι τὸ μυαλὸ τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου ἐννοεῖ μὲ αὐτὴν νὰ ἐκφεύγῃ παντελῶς τῆς ἁρμοδιότητος τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν δημοτικῶν σχολείων γνωρίζουν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν σημαίνει φιλανθρωπικὸν σωματεῖον, οὐδὲ ἄνευ χρώματος ὀργανισμόν τινα. Ἀντιθέτως, σημαίνει ὀργάνωσιν μὲ συγκεκριμένον πνευματικὸν περιεχόμενον, ἢ καλλίτερα μὲ συγκεκριμένην φιλοσοφίαν καὶ ἠθικήν. Ὡς προορισμός της διδάσκεται νὰ κάμῃ τὸν βίον καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ κέντρον τῆς ζωῆς καὶ πηγὴν ἐμπνεύσεων καὶ πνευματικῶν ἀνατάσεων τῶν πιστῶν της. Ἐὰν ὅμως ὁ προορισμὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι αὐτός, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀδιαφορήσῃ διὰ τὰ «πνευματικὰ ζητήματα», ὅταν μάλιστα τὰ πνευματικὰ αὐτὰ ζητήματα ἀντιτίθενται, τόσον ὀξέως, πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς ἠθικῆς της καὶ τῆς φιλοσοφίας της; Ἀσφαλῶς, καὶ παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ κ. Θέρου, δὲν εἶναι δυνατὸν ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀδιαφορήσῃ, ὅταν μάλιστα τίθεται ζήτημα τῆς πνευματικῆς ὑγείας τῶν τέκνων της, ὅπως ἀκριβῶς ἡ καλὴ μητέρα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀδιαφορήσῃ διὰ τὴν τροφήν, ἡ ὁποία προσφέρεται εἰς τὰ τέκνα της.

14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

(Ὁμιλία τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου)

Ὁ σταυρὸς ἦταν πρῶτα ὄργανο καταδίκης. Τώρα εἶναι πρᾶγμα τιμιώτατο καὶ ποθητό. Πρῶτα τὸν τριγύριζε ἡ αἰσχύνη καὶ ἡ κακία. Τώρα εἶναι αἰτία δόξης καὶ τιμῆς. Χάρι στὸν Σταυρὸ ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε πρὶν ἀτιμωμένοι καὶ ἔκπτωτοι, γίναμε τώρα υἱοὶ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Σταυρὸς μᾶς ἀπήλλαξε ἀπὸ τὴν πλάνη καὶ μᾶς χάρισε τὴν γνῶσι τῆς ἀληθείας. Χάρι σ' αὐτὸν ἐμεῖς ποὺ προσκυνούσαμε ἄλλοτε ξύλα καὶ λίθους τώρα γνωρίσαμε τὸν Δημιουργὸ τῶν ὅλων. Μὲ τὸν Σταυρὸ γίναμε ἀπὸ δοῦλοι ἐλεύθεροι, συρθήκαμε ἀπὸ τὸν βυθὸ τῆς ἁμαρτίας στὸν οὐρανό, πατήσαμε τὶς κορυφὲς τῆς ἁγιότητος, κατατροπώσαμε τὸν σατανᾶ, γίναμε ὅμοιοι τῶν ἀγγέλων.

Δὲν εἶναι πλέον ἡ ἀνθρωπότης χήρα. Χάρι στὸν Σταυρὸ πέσαμε πάλι στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Νυμφίου μας. Καὶ δὲν φοβόμαστε πιὰ τὸν λύκο, γιατὶ βρήκαμε τὸν καλὸ ποιμένα.

Μὲ τὸν Σταυρό του ὁ Κύριος σὰν μὲ κάποιο κλειδὶ σωτήριο μᾶς ἄνοιξε τὸν παράδεισο, ποὺ ἦταν κλειστὸς ἐπὶ τόσον καιρὸ γιὰ μᾶς. Καὶ ὁ πρῶτος ποὺ διάβηκε τὸ κατῶφλι τοῦ παραδείσου, ὁ πρῶτος ποὺ μπῆκε, ἦταν ὁ ληστής. Διότι τοῦ εἶπε ὁ Κύριος: «Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ».

Τί λέγεις, Κύριε; Εἶσαι σταυρωμένος καὶ καρφωμένος καὶ ὑπόσχεσαι τὸν παράδεισο;

—Ναί, μᾶς ἀπαντᾶ ὁ Ἰησοῦς. Γιὰ νὰ μάθετε τὴ δύναμί μου πάνω στὸν Σταυρό. Ἔκαμα τὸ μεγαλύτερο θαῦμα μου ἀκριβῶς μὲς ἀπὸ τὴν ἀτιμία καὶ τὸν πόνο τοῦ Σταυροῦ.

«Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ», λέγει στὸν ληστή. Φύλαγαν τὸν παράδεισο τὰ Χερουβείμ. Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Δεσπότης τῶν Χερουβείμ. Φλογίνη ρομφαία στριφογύριζε ἐκεῖ. Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἐξουσιαστὴς τῆς φλογὸς καὶ τῆς γεέννης, τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Κανεὶς βασιλεὺς δὲν θἄπαιρνε μαζί του ἕνα ληστὴ γιὰ νὰ τὸν συντροφεύσῃ καθὼς θὰ εἰσερχόταν στὴ βασιλεία του. Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς κάνει ἀκριβῶς αὐτό. Παίρνει μαζί του τὸν ληστὴ καὶ συντροφευμένος ἀπ' αὐτὸν εἰσέρχεται στὴν ἱερὰ πατρίδα, στὴν ἄνω βασιλεία. Τὰ πόδια τοῦ ληστοῦ δὲν μολύνουν τὸ ἔδαφός της, ἀλλὰ τὸ τιμοῦν. Διότι εἶναι τὰ πόδια τῆς μετανοίας.

Θέλεις νὰ μάθῃς τί ἄξιζε ἡ μετανοημένη ἐκείνη ψυχή, ποὺ ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Κυρίου τὴ βράβευσε καὶ ἡ ἀγάπη του τὴν ἀξίωσε νὰ εἰσέλθῃ στὸν παράδεισο; Ὅταν ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε, ὁ ληστὴς ὡμολόγησε. Ὁ μαθητὴς λιγοψύχισε μπροστὰ στὴν ἀπειλὴ τῆς παιδίσκης. Ὁ ληστής, ἂν κ' ἔβλεπε ὁλόκληρο λαὸ γύρω του νὰ βοᾷ, νὰ μαίνεται, νὰ βλασφημῇ καὶ νὰ σκώπτῃ, δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία. Μὲ τὰ μάτια τῆς πίστεως εἶδε τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἐσταυρωμένου, αὐτὸν ἀνεγνώρισε Δεσπότη καὶ Κύριο, καὶ γυρίζοντας τοῦ εἶπε: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου».

Ἂς διδαχθοῦμε, ἀδελφοί, ἀπὸ τὸν ληστή, ἂς τὸν ἀναγνωρίσουμε διδάσκαλό μας μέγα. Δὲν τοῦ εἶχε πῇ ὁ Κύριος αὐτὸ ποὺ εἶχε πῇ στὸν Πέτρο: «Δεῦρο ὀπίσω μου καὶ ποιήσω σε ἁλιέα ἀνθρώπων». Οὔτε τοῦ εἶπε ἐκεῖνο τὸ ἄλλο ποὺ εἶχε πῇ στοὺς δώδεκα ἀποστόλους: «Καθίσεσθε ἐπὶ δώδεκα θρόνοις κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ». Δὲν τοῦ εἶπε τίποτε ἀπολύτως. Δὲν τοῦ ἔδειξε κανένα θαῦμα. Δὲν εἶδε ὁ ληστὴς κανένα νεκρὸ νὰ ἀνασταίνεται. Δὲν εἶδε κανένα ἄρρωστο νὰ θεραπεύεται. Δὲν εἶδε τὴ θάλασσα νὰ γαληνεύῃ σ' ἕνα πρόσταγμα τοῦ Ἰησοῦ. Οὔτε ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου τίποτε ἀπὸ τὴ διδασκαλία ποὺ ἀπολάβαιναν καθημερινὰ ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι. Καὶ ὅμως ἔκαμε ὅ,τι δὲν ἔκαμαν ἐκεῖνοι. Ὡμολόγησε τὸν Χριστὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ Χριστὸς ἔπασχε. Καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸν θυμηθῇ στὴ βασιλεία του.

Γιὰ βασιλεία μιλᾷ ὁ ληστής. Τί ἔβλεπε τὸ βασιλικό; Ἔβλεπε σταυρὸ καὶ καρφιά. Ἀλλὰ ὁ σταυρὸς ἦταν γιὰ τὸν ληστὴ τὸ σύμβολο τῆς βασιλείας. Μᾶς λέγει ὁ ληστής:

—Γι' αὐτὸ ὀνομάζω τὸν Ἰησοῦ βασιλέα, διότι τὸν βλέπω νὰ σταυρώνεται. Διότι γνώρισμα τοῦ ἀληθινοῦ βασιλέως εἶναι τὸ νὰ θυσιάζεται γιὰ τὸν λαό του. Τὸ εἶπε καὶ ὁ ἴδιος: «Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων». Ἀφοῦ, λοιπόν, τὸν βλέπω νὰ πεθαίνῃ, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν ὀνομάζω βασιλέα. Καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου τοῦ λέγω: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.»

Εἴδατε, λοιπόν, πῶς ὁ Σταυρὸς εἶναι σύμβολο τῆς βασιλείας;

Ὅπως ὅταν ὁ βασιλεὺς εἰσέρχεται στὴν πόλι, προπορεύονται στρατιῶται ποὺ βαστοῦνε στοὺς ὤμους των τὰ σύμβολα τῆς βασιλείας, προαναγγέλλοντας ἔτσι ὅτι ὁ βασιλεὺς εἰσέρχεται, ἔτσι καὶ ὅταν ὁ Κύριος θὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τοὺς οὐρανούς, θὰ προπορεύωνται οἱ ἀγγελικὲς τάξεις φέροντας τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ δείχνοντάς μας ἔτσι τὴν βασιλικὴ κάθοδο.

Ἀλλὰ γιατὶ ὁ Σταυρὸς θὰ φανῇ τότε καὶ γιατὶ ὁ Κύριος θὰ ἔλθῃ ἔχοντας τὸ Σταυρό; Γιὰ νὰ μάθουν τὴν ἀγνωμοσύνη τους ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἐσταύρωσαν.

Τὸ λέγει ὁ προφήτης: «Ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν».

Διασκευὴ Βασ. Πέντζα

7ον Η ΜΕΣΗ ΠΑΙΔΕΙΑ

(Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ)

Ὑπὸ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Ἀπὸ τὴ μελέτη τῶν βασικῶν θεμάτων τῆς ἐθνικοθρησκευτικῆς παιδείας τῆς προσχολικῆς καὶ τῆς πρώτης σχολικῆς ἡλικίας ξεπηδοῦν, ὅπως εἴδαμε, καὶ μᾶς ἐπιβάλλονται οἱ ἑξῆς ἀπόψεις:

α) Τὸ νηπιαγωγεῖο, ποὺ πρέπει καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ σχεδὸν σὲ κάθε κοινότητα, εἶναι τὸ πιὸ γερὸ θεμέλιο ἐπάνω στὸ ὁποῖο πρέπει νὰ στηρίξωμε τὸ ὅλο ἐκπαιδευτικό μας οἰκοδόμημα.

β) Τὸ ἀπογευματινὸ σχολεῖο, παρὰ τὰ ὀργανικά του μειονεκτήματα, εἶναι καὶ θὰ παραμένῃ ὁ βασικὸς σχολικὸς τύπος τῆς πρωτοβαθμίου ἐκπαιδεύσεως.

γ) Τὸ ἡμερήσιο σχολεῖο, ὅσο καὶ ἂν φαίνεται νὰ ὑπηρετῇ θετικώτερα τοὺς μορφωτικούς μας σκοπούς, μπορεῖ νὰ σταθῇ καὶ νὰ ἀποδώσῃ μόνο σὰν ἰδιωτικὸ σχολεῖο μετ' οἰκοτροφείου, ἢ σὰν σχολεῖο τῆς πολὺ μεγάλης καὶ πλουσίας κοινότητος.

δ) Ἡ δημοτικὴ παιδεία—προσχολικὴ καὶ πρώτη σχολικὴ ἡλικία—μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ὑπηρετῆται προγραμματισμένα καὶ θετικὰ ἀπὸ τὸ κατηχητικὸ σχολεῖο, ἀπὸ τὸ θερινὸ σχολεῖο καὶ τὶς θερινὲς κατασκηνώσεις, ἀπὸ τὶς παιδικὲς κοινότητες καὶ γενικῶς ἀπὸ ἕνα πλῆθος εἰδικῶν συγκεντρώσεων ἑορτῶν καὶ κοινοτικῶν θεσμῶν.

ε) Οἱ ἐκπαιδευτικὲς ὑπηρεσίες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μελετοῦν προσεκτικὰ τὰ ἐκπαιδευτικὰ προβλήματα, χρέος δὲ καὶ συμφέρον ὅλων τῶν ὑπευθύνων παραγόντων εἶναι νὰ συμμορφώνωνται πρὸς τὶς ὑποδείξεις καὶ τὰ προγράμματα τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν καὶ συγχρόνως νὰ τὶς κρατοῦν ἐνήμερες ὅλων τῶν προβλημάτων καὶ ὅλων τῶν ἀναγκῶν ποὺ παρουσιάζει ἡ σχολικὴ πράξη.

* * *

Ἀλλὰ ὅσο καλὰ κι' ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὀργανώνεται ἡ δημοτικὴ παιδεία, πάλι — λόγῳ τῆς φύσεώς της — δὲν μπορεῖ νὰ ὑπηρετήσῃ στὸ ἀκέραιο τοὺς ἐκπαιδευτικούς μας σκοπούς. Πράγματι, ἂν σταθοῦμε μόνο στὴν πρωτοβάθμιο ἐκπαίδευση, δὲν ἐξασφαλίζομε πολλὰ πράγματα ἀπὸ ὅσα θεωροῦμε σκόπιμα καὶ ἀναγκαῖα. Ὁ ἀπόφοιτος τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, ἔστω καὶ τοῦ ἡμερησίου, δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ σὲ μιὰ βαθύτερη θρησκειογνωσία καὶ ἑλληνογνωσία, λόγῳ τῆς ἡλικίας του καὶ λόγῳ τοῦ χρόνου ποὺ διαθέτει. Ὁ γλωσσικός του καταρτισμὸς εἶναι ἐπίσης ἀνεπαρκής. Οἱ δεσμοί του γενικῶς μὲ τὸν κόσμο τῶν ἀξιῶν καὶ τῶν παραδόσεών μας εἶναι δεσμοὶ μᾶλλον συναισθηματικοὶ καὶ εἶναι φυσικὸ νὰ ὑπόκηνται σὲ χαλάρωση, ἂν δὲν ἐνισχυθοῦν ἀπὸ τὴ γνώση καὶ ἀπὸ τὴ ζωή. Τονίζω τὶς ἀπόψεις αὐτές, διότι συχνὰ ὑπερτιμῶνται οἱ δυνατότητες τοῦ ἑλληνοαμερικανικοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Ἔτσι τὸ σχολεῖο αὐτό, ἀντὶ νὰ θεωρῆται τὸ σχολεῖο τῶν πρώτων ὀρθῶν προσανατολισμῶν καὶ τῆς καλλιεργείας τῶν ἐπιθυμητῶν συναισθημάτων καὶ τῶν πρώτων ἁπλῶν γνώσεων, φορτώνεται μὲ δισβάστακτες ἐπιδιώξεις καὶ εὐθύνες. Τὸ λάθος τοῦτο ὁδηγεῖ μὲ τὴ σειρά του στὴν ἐκλογὴ μέσων ἀπελπιστικῶς ἀκαταλλήλων.

Ἂν λοιπὸν πρόκηται νὰ πλησιάσωμε καὶ νὰ ὑπηρετήσωμε θετικὰ τὸ γενικὸ μορφωτικὸ σκοπὸ τῆς Ἑλληνορθοδόξου ὁμάδος (ὀρθοὶ προσανατολισμοί, θρησκειογνωσία, ἑλληνογνωσία, πολιτιστικὴ ἐργασία καὶ προσφορά), δὲν πρέπει νὰ περιοριστοῦμε στὴ δημοτικὴ παιδεία. Ἡ παιδεία αὐτὴ εἶναι ἡ προπαρασκευαστικὴ βαθμίδα καὶ τότε μόνο θὰ προσλάβῃ καὶ θὰ δείξῃ ὅλη της τὴν ἀξία, ὅταν ἀκολουθήσῃ ἡ μέση παιδεία — ἡ παιδεία τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, κατὰ τὴν ὁποία σχηματίζονται ὁριστικώτερα καὶ μονιμώτερα τὰ ἐνδιαφέροντα, οἱ ἰδέες, οἱ πεποιθήσεις, οἱ γνώσεις, οἱ ἀρχές, τὸ πρόγραμμα ζωῆς. Ἂν χάσωμε τὸν ἔφηβο, θὰ ἀποτύχωμε σχεδὸν ὁλοκληρωτικά.

Ἀπὸ τὶς σκέψεις αὐτὲς ξεπηδᾷ ἡ ἀνάγκη τῆς μέσης παιδείας — μιᾶς παιδείας προσαρμοσμένης κατ' ἀνάγκην στὶς ἀρχὲς καὶ στὶς κατευθύνσεις τῆς Ἀμερικανικῆς παιδείας καὶ τοῦ εὐρυτέρου κοινωνικοῦ περιβάλλοντος.

Τὰ ἐνδεικνυόμενα πρακτικὰ μέσα γιὰ τὴ σχετικὴ ἔστω λύση τοῦ μεγάλου αὐτοῦ θέματος εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) Ἑλληνοαμερικανικὰ Γυμνάσια: Ἡ ἀποστολή των εἶναι μεγάλη. Ἂν σὲ κάθε ἐπισκοπικὴ περιφέρεια ἱδρυθῇ ἕνα γυμνάσιο, τὸ κέρδος θὰ εἶναι μεγάλο. Φυσικὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποσαφηνισθοῦν οἱ σκοποί του καὶ νὰ καταρτισθῇ ἐπιστημονικώτατα τὸ πρόγραμμα τῆς διδακτέας ὕλης καὶ τῶν λοιπῶν ἐνασχολήσεων. Τὸ Ἑλληνοαμερικανικὸ Γυμνάσιο, δίδοντας κυρίως ἔμφαση στὰ ἑλληνοχριστιανικὰ γράμματα, θὰ τύχῃ ἀσφαλῶς τῆς ἰδιαιτέρας προσοχῆς τῶν Ἀμερικανικῶν ἀρχῶν. Οἱ ἀπόφοιτοί του θὰ εἶναι οἱ καλύτεροι φοιτηταὶ στὰ πανεπιστημιακὰ σχολεῖα (θεωρητικὲς ἐπιστῆμες, κλασσικὲς σπουδές), ποὺ προσανατολίζονται τώρα ὁριστικὰ πρὸς τὴν καθιερωμένη ἀκαδημαϊκὴ παράδοση τῶν μεγάλων κέντρων τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἵδρυσις τῶν γυμνασίων θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἡ ὡραία ὑπόθεσις τῶν μεγάλων ὀργανώσεων, ἢ ὁμάδος εἰδικῶν ἐκπαιδευτικῶν ἐνισχυομένων ἀπὸ τὸ ἰδιωτικὸ κεφάλαιο.

β) Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα στὰ Ἀμερικανικὰ Γυμνάσια: Γιὰ τὸ ζήτημα τοῦτο ἔγινε καὶ γίνεται λόγος εὐρύς. Τὸ τμῆμα τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καταβάλλει, ὡς γνωστόν, κάθε δυνατὴ προσπάθεια νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὶς ἐνθαρρύνσεις καὶ τὶς διευκολύνσεις ποὺ παρέχουν οἱ ἀρ-

μόδιες ἀρχές. Γιὰ νὰ ἀποδώσουν καὶ γιὰ νὰ ἀποδίδουν ὅμως αἱ προσπάθειες αὐτές, πρέπει νὰ ἐνισχύωνται συστηματικὰ ἀπὸ τοὺς κοινοτικοὺς παράγοντας καὶ ἐπὶ τῇ βάσει μελετημένων προγραμμάτων.

γ) Εἰδικὰ φροντιστήρια στὸν κοινοτικὸ χῶρο: Ἡ σκοπιμότητα εἶναι ὁλοφάνερη. Κάθε κοινότητα ἴσως θὰ μποροῦσε νὰ ἱδρύσῃ εἰδικὰ φροντιστήρια γιὰ τοὺς ἐφήβους, στὰ ὁποῖα νὰ διδάσκεται ἡ θρησκεία, ἡ γλῶσσα, ἡ ἱστορία, ὁ πολιτισμός, καὶ τὰ ὁποῖα νὰ καλλιεργοῦν καὶ νὰ τονώνουν τοὺς δεσμοὺς τοῦ νέου πρὸς τὴν κοινότητα καὶ πρὸς ὅσα ὁ βασικὸς αὐτὸς θεσμὸς ἐκπροσωπεῖ καὶ ὑπηρετεῖ. Φυσικά, θὰ χρειαστοῦν ἁρμόδιοι ἐκπαιδευτικοί, βιβλία, βοηθήματα, προγράμματα ὠργανωμένα. Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν εἶναι ἀνώτερα τῶν δυνατοτήτων μας σήμερα. Ὅ,τι κυρίως προέχει εἶναι ἡ συνειδητοποίηση τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ μας θέματος. Τὰ μέσα ἐξασφαλίζονται εὔκολα.

δ) Ὀργανώσεις τῶν νέων: Ἡ ἀποστολή των κατανοήθηκε καλά. Ἡ ὀργάνωση τῶν νέων ἀποτελεῖ ὄντως ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἐπιτεύγματα τῶν τελευταίων ἐτῶν. Πάντως οἱ ὀργανώσεις αὐτὲς πρέπει μὲ τὸν καιρὸ νὰ περιλάβουν ὅλους τοὺς νέους καὶ πρωτίστως νὰ ρυθμίσουν ὅλες τους τὶς ἐκδηλώσεις καὶ δραστηριότητες, ὅλη των τὴ ζωή, σύμφωνα μὲ τοὺς γενικοὺς καὶ τοὺς εἰδικοὺς μορφωτικοὺς σκοποὺς τῆς Ἑλληνορθοδόξου ὁμάδος καὶ μὲ τὴν ἀποστολὴ μὲ τὴν ὁποία ἐπιφορτίζεται ἡ Ἀρχιεπισκοπή. Γιὰ νὰ γίνῃ τοῦτο, θὰ χρειαστῇ πολλὴ καὶ μελετημένη ἐργασία καθὼς καὶ μέσα ἀρκετά.

Ἀπ' ὅσα ἐλέχθησαν κατανοεῖται καλὰ ἡ σημασία τῆς συστηματικῆς παιδείας τῶν ἐφήβων. Φυσικὰ ὁ δεύτερος κύκλος παιδείας εἶναι κύκλος στενώτερος ἀπὸ τὸν πρῶτο. Ἀπὸ αὐτὸν ὅμως θὰ ξεπηδήσουν καὶ θὰ ξεπηδοῦν οἱ φοιτηταὶ γιὰ τὰ ἀνώτερα ἱδρύματά μας καὶ τὰ ἱκανὰ στελέχη ποὺ θὰ μποροῦν νὰ διαιωνίζουν καὶ νὰ πλουτίζουν τὶς παραδόσεις καὶ τὴν ἀποστολή μας.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ - 2ΟΝ

Ὑπὸ ΒΟΥΛΑΣ ΜΥΡΣΙΑΔΟΥ, Διδασκαλίσσης,
Ἀποφοίτου Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου
Waterloo, Iowa

Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἔχει περάσει τὸ νηπιακό της στάδιο κι' αὐτὸ ἀκόμα τῆς παιδικῆς της ἡλικίας. Βρίσκεται στὸ στάδιο τῆς ἐφηβίας. Ἔχει ὀργανώσει τὶς ὑπηρεσίες της καὶ ἰδιαίτερα τὴν φιλανθρωπία, ὅπου ἡ γυναικεία δραστηριότης μπορεῖ νὰ ἐκφράζεται. Τὸ ἔργον τῆς Δορκάδος συνεχίζεται εἰς ἀμετρήτους κλάδους γυναικείων ὀργανώσεων. Ἑνὸς τοιούτου εἴδους ὀργάνωσιν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς ὀνομάζει Φιλόπτωχο Ἀδελφότητα. Πόσα ὀρφανὰ καὶ πόσοι παντὸς εἴδους δυστυχισμένοι δὲν ἔχουν δοκιμάσει τὴν βοήθεια τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων μας καὶ πόσοι δὲν ἔχουν βρεθῇ κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τῆς ἀγάπης καὶ χριστιανικῆς προστασίας ποὺ προσφέρουν!

Οἱ Φιλόπτωχοι ὅμως Ἀδελφότητες καὶ οἱ τόσες ἄλλες ὀργανώσεις μας δὲν εἶναι οἱ μόνες ἐκκλησιαστικὲς ὀργανώσεις στὴν Ἀμερική, ὅπου τοποθετεῖ τὴν ἐργασία της ἡ γυναίκα τῆς Ἐκκλησίας. Γνωστὴ γιὰ τὸ ἀκούραστο ἐνδιαφέρον της καὶ τὸν ζῆλο της εἶναι καὶ ἡ γυναίκα ἡ γνωστὴ στοὺς κύκλους τῆς Ἐκκλησίας ὡς κατηχήτρια. Ἐπίσης ἡ γυναίκα–ἐπισκέπτρια ποὺ μεταχειρίζονται οἱ ξένες πρὸ παντὸς Ἐκκλησίες. Στὴ δική μας Ἐκκλησία τὸ ἔργο τῆς ἐπισκεπτρίας, ποὺ συνίσταται εἰς τὸ νὰ καλωσορίσῃ, νὰ παρηγορήσῃ, νὰ γνωρίσῃ γενικὰ σ' αὐτοὺς ποὺ πιθανὸν δὲν γνωρίζουν τὴν ὡραιότητα τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, τὸ κάνουν κυρίως αἱ κυρίες τῶν Φιλοπτώχων μας. Στὶς ἄλλες ὅμως Ἐκκλησίες εἶναι εἰδικὴ τάξις γυναικῶν, ποὺ καλοῦνται "callers."

Ἡ κατηχήτρια καὶ ἡ δασκάλα γενικὰ σὰν ἄλλη Πρίσκιλλα σπείρουν τὸν καρποφόρο σπόρο τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ στὶς εὔπλαστες καρδιὲς τῶν παιδιῶν.

Ὅταν ἐξετάσωμε καλλίτερα τὰ πράγματα θὰ δοῦμε ἀκόμα ὅτι στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι μόνο τὸ μέλος μιᾶς ὁποιασδήποτε χριστιανικῆς ὀργανώσεως ἢ ἡ ἐργάτιδα ἑνὸς συστηματοποιημένου κλάδου ἐκκλησιαστικῆς ἐνεργείας, ὅπως τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου ἢ τῆς Φιλοπτώχου. Στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σήμερα κάθε γυναίκα ποὺ μὲ τὴν εὐσέβειά της, τὴν ταπεινοφροσύνη της, τὴν εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων της γίνεται παράδειγμα χριστιανικῆς ἁπλότητος καὶ συμπεριφορᾶς στοὺς ἀνθρώπους γύρω της.

Εἶναι ἀκόμα ἡ γυναίκα ποὺ μπορεῖ νά δώσῃ τὸ περισσότερο καὶ καλίτερο: τὴν Χριστιανὴ μητέρα. Ἄραγε θά μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ πιὸ πολύτιμη προσφορὰ στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν προσφορὰ μελῶν ἀναθρεμμένων μὲ τὰ ἰδεώδη της καὶ ποτισμένων μὲ τὴν γνώση τῶν ἰδεωδῶν καὶ ἐπιδιώξεών της; Καὶ ποιὸς ἄλλος θὰ μποροῦσε νὰ βρεθῇ σὲ πιὸ κατάλληλη θέσι ἀπὸ τὴν Χριστιανὴ μάννα γιὰ νὰ κάμῃ τὴν προσφορὰ αὐτή; Κανένας φυσικά. Εἶναι τῆς μάννας τὸ προνόμιο αὐτό. Καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, ποὺ γνωρίζει τοῦτο καλά, στηρίζει ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ἐλπίδων τῆς προόδου της στὴν Χριστιανὴ μητέρα.

Σὲ ὅλη τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, τόσο στὴν χθεσινὴ ὅσο καὶ στὴν σημερινή, καὶ χωρὶς ἀμφιβολία, ἄλλο τόσο καὶ στὴν αὐριανή, ἡ γυναίκα ἔχει σταθῇ, στέκεται καὶ θὰ στέκεται ἀκούραστη δουλεύτρα. Παράπλευρα στὶς μεγάλες μορφὲς τῶν ἀνδρῶν ἔχει κι' αὐτὴ παίξει τὸν δικό της σπουδαῖο ρόλο καὶ μαζὺ μ' αὐτοὺς τοὺς μεγάλους ἄνδρας ἔχει κι' αὐτὴ μοιρασθῇ τὶς διάφορες ἐνέργειες στὴν ἐπιτυχῆ ἐξάπλωσι τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, γιατὶ στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας «οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ», ἀλλὰ «πάντες γάρ ὑμεῖς εἷς ἐστι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». (Γαλ. 3:28).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ - 2ΟΝ

Ὑπὸ Αἰδεσιμ. ΙΩΣΗΦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
St. Paul, Minnesota

Πότε εἴμεθα ἀναγεννημένοι πνευματικῶς

Θὰ ἐξετάσω τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀντικειμενικῶς, ὅπως ἕνας γεωργὸς ἐξετάζει καὶ βλέπει τὴν ἄμπελόν του. Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ὁ ἀμπελὼν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς αὐτὴν βλέπω μεγάλας δυνατότητας διὰ καρποφορίαν εἰς τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ χώματος καὶ εἰς τὰ κλήματα αὐτῆς. Ὑπάρχουν πολλὰ κλήματα ποὺ δίδουν τοὺς ἀπαιτουμένους καρπούς. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ πολλὰ κλήματα τὰ ὁποῖα, ἂν καὶ χλωρά, ἀπὸ παραγωγικῆς πλευρᾶς δὲν δίδουν ἀπολύτως τίποτε. Καὶ δυστυχῶς εἶναι τὰ περισσότερα.

Ἰδοὺ ἔρχεται ἕνας χριστιανός μας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς μίαν μεγάλην ἑορτὴν ἢ ὅταν τὸ παιδί του εἶναι ἄρρωστον, ἀνάπτει μίαν λαμπάδα 6 ποδῶν ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας, καὶ φεύγει ἀμέσως. Δὲν μένει καθόλου εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐπανέλθῃ πάλιν μίαν φορὰν τὸν ἄλλον χρόνον. Δὲν τὸν βλέπεις ἐν τῷ μεταξύ.

Τώρα σᾶς ἐρωτῶ: Τί χριστιανὸς εἶναι αὐτὸς καὶ τόσοι ἄλλοι τοιοῦτοι ἄνθρωποι, καὶ πῶς εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἕνα τοιοῦτο πρόσωπον ὡς ζωντανὸς χριστιανός; Τί συνέβη ἄραγε εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου τούτου καὶ ἄλλων τοιούτων Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων, ὥστε νὰ ἔρχωνται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μόνον ὅταν τοὺς συμβαίνῃ κακόν τι ἢ ὅταν θέλουν νὰ ἐκτελέσουν μυστήριόν τι;

Ἄλλος πάλιν χριστιανὸς δέχεται τὴν πνευματικὴν βοήθειαν τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του ἐκκλησιάζονται. Τὰ παιδιά του εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον μεταχειρίζονται τὰ βιβλία τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ὅταν ὅμως πρόκηται νὰ ἀναλάβῃ καὶ αὐτὸς τὸ φορτίον του καὶ νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὴν συντήρησιν τῆς Ἐκκλησίας, εὑρίσκει ἕνα σωρὸ δικαιολογίας καὶ ἀρνεῖται νὰ δώσῃ τὴν συνδρομήν του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἢ τὰ δέκα δολλάρια εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπήν. Καὶ ὄχι διότι δὲν δύναται, ἀλλὰ διότι τοῦ λείπει αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς. Λείπει αὐτὴ ἡ λεπτὴ σχέσις τοῦ ἀγαπητοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα του, σχέσις τὴν ὁποίαν δέον νὰ ἔχῃ κάθε πνευματικὸς ἄνθρωπος.

Παρατηρήσατε ἀκόμη καὶ ἕναν ἄλλον Χριστιανὸν Ὀρθόδοξον. Καὶ αὐτὸς εὑρίσκεται εἰς καλὴν οἰκονομικὴν θέσιν. Ἀλλὰ τί διαφορὰ εἰς τὴν θρησκευτικήν του συμπεριφοράν! Ἔρχεται τακτικὰ εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ κάθεται μαζὺ μὲ τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ τέκνα του. Πηγαίνει αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του εἰς τὴν ἐξομολόγησιν καὶ μαζὺ μεταλαμβάνουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Εἰς τὴν Κοινότητα καὶ εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν πληρώνει προθύμως τὴν συνδρομήν του, καὶ ὅταν πρόκηται καὶ διὰ ἔκτακτον τινὰ ἔρανον δίδει προθύμως χωρὶς νὰ διαμαρτύρηται. Αὐτὸς εἶναι πνευματικὰ ἀναγεννημένος χριστιανός. Αὐτὸς ἔχει τὴν οὐσίαν τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως.

Τί πρέπει νὰ κάμωμεν

Τώρα γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Τί πρέπει νὰ γίνῃ καὶ τί εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ἡ Ἐκκλησία ὥστε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν εἶναι καρποφόρα κλήματα νὰ εἰμπορέσουν νὰ γίνουν τοιαῦτα καὶ νὰ γευθοῦν τὰ ἀγαθὰ τῆς πνευματικῆς ζωῆς; Διότι ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δὲν ἀναλαμβάνουν τὰς οἰκονομικὰς καὶ ἠθικάς των ὑποχρεώσεις πρὸς τὴν κοινότητα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ δὲν λαμβάνουν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἰμποροῦν νὰ θεωρηθοῦν καλοὶ χριστιανοί. Ἔφθασεν ὁ καιρὸς ποὺ πρέπει πρῶτα νὰ γίνῃ μία ἀναθεώρησις καὶ μελέτη τοῦ τί θὰ εἰπῇ χριστιανὸς καὶ τί θὰ εἰπῇ νὰ εἶναι κανεὶς μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν χριστιανῶν μας καὶ διὰ τὸ γόητρον καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἔπειτα πρέπει νὰ καλλιεργηθῇ ὁ χριστιανικὸς μυστικισμὸς εἰς τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἔχομεν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον λατρείαν τόσας λαμπρὰς ἀκολουθίας, τόσα ὡραῖα τροπάρια καὶ ὕμνους, βαθυτάτας δεήσεις καὶ εὐχάς, ποὺ ἔχουν γραφῇ ἀπὸ ἀνθρώπους ἁγίους. Ὅλα αὐτὰ εἶναι μέσα καὶ βοηθήματα τῆς πνευματικῆς λατρείας καὶ συνεισφέρουν εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ χριστιανικοῦ μυστικισμοῦ, τῆς ἑνώσεως τῆς ψυχῆς τοῦ πιστοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ Ἀπρόσιτον, τὸν Θεόν. Ὡς εὐλογία δὲ ἔρχεται ἔπειτα ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς ποὺ πρέπει νὰ ἔχωμεν.

Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ἔχωμεν ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν ὅλους τοὺς τύπους καὶ τὸ τυπικὸν καὶ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ποὺ ἔχουν πολλάκις τὴν τόλμην ἢ ἀνοησίαν νὰ ὑποδείξουν καὶ εἰς τὸν ἱερέα ἀκόμη ποῦ νὰ σταθῇ καὶ πῶς νὰ θυμιατίσῃ, καὶ οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν καθημερινὴν χριστιανικὴν ζωήν, αὐτοὶ οἱ τόσον ἔμπειροι εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους λατρείας, συμπεριφέρονται ὡς μὴ χριστιανοί. Ὅταν τοὺς προσέξῃς εἰς τὴν μεταξύ των διαγωγήν, εἰς τὰς συνεδριάσεις των, εἰς τὰς διασκεδάσεις των, εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὸ σέβας πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην τῶν Ἁγίων Γραφῶν, εἰς τὴν ζωὴν τῆς προσευχῆς, αἰσθάνεσαι τὴν ἀντινομίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας ζοῦν. Εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν ἁρμόζουν τὰ λόγια τοῦ Κυρίου: «Διότι ἀποδεκατίζετε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ ἄνηθον καὶ τὸ κύμινον, καὶ ἀφήσατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸ ἔλεος καὶ τὴν πί-

στιν. Ταῦτα ἔπρεπε νὰ πράττετε, καὶ ἐκεῖνα νὰ μὴν ἀφίνητε». (Ματθ. 23:23).

Ἡ ἀντινομία εἰς τὴν προσωπικὴν ζωὴν τῶν χριστιανῶν μας εἶναι τὸ μεγαλύτερον πρόβλημα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας. Διότι ἡ ἀντινομία σταυρώνει πάλιν τὸν Χριστὸν κάθε ἡμέραν, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Τὰ σημεῖα αὐτὰ τῆς πορρώσεως εἰς τὴν ζωὴν τῆς ὁμογενείας ἐπίσης ἀπογοητεύουν τοὺς εἰλικρινεῖς ἀνθρώπους, ἰδίως δὲ τὴν νεολαίαν τὴν ὁποίαν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν πίστιν τῶν πατέρων της.

Ἐκστρατεία πνευματικοῦ βάθους

Ὅπως ἡ πόλις φροντίζει νὰ προστατεύσῃ τὴν ὑγείαν τοῦ κοινοῦ ἀπὸ μίαν ἔκτακτον ἐπιδημίαν, οὕτω καὶ ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία πρέπει νὰ λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα καὶ νὰ φροντίσῃ νὰ ἐξαλείψῃ αὐτὴν τὴν ἐσφαλμένην ἰδέαν περὶ τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς. Πρέπει νὰ σκάψωμεν βαθειὰ εἰς τὴν ἄμπελον, νὰ ἀφαιρέσωμεν τὰ ἄγρια χόρτα καὶ τοὺς βάτους — τὰς ἁμαρτίας — καὶ νὰ ποτίσωμεν, νὰ ἐμβολιάσωμεν τὰ ἄκαρπα κλήματα, ὥστε νὰ φέρουν «καρπὸν πολύν». Μέχρι τώρα ἠσχολήθημεν μὲ τὴν ὀργάνωσιν κοινοτήτων, σχολείων καὶ σωματείων, καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον θὰ ἐξακολουθῇ ἐφ' ὅσον εἶναι ἀπαραίτητον καὶ βασικόν. Παραλλήλως ὅμως πρέπει νὰ ἀνοίξωμεν μίαν νέαν ἐκστρατείαν διὰ τὸ πνευματικὸν βάθος καὶ τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν. Πῶς θὰ γίνῃ τοῦτο, εἶναι θέμα ποὺ πρέπει κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ νὰ τὸ σκεφθῶμεν καλὰ καὶ νὰ προσευχηθῶμεν μετὰ κατανύξεως εἰς τὸν Θεόν. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος ἄρθρου νὰ ὑποδείξῃ μεθόδους. Ἁπλῶς ἠθελήσαμεν νὰ κρούσωμεν τὸν κώδωνα τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου μας.

Η ΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ὑπὸ Δ. Ι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΕΛΟΥ
Kew Gardens, N. Y.

Ἡ διαίρεσις τοῦ Χριστιανισμοῦ

Ἡ διαίρεσις τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς σημαντικὸν ἀριθμὸν ὁμολογιῶν προβάλλεται ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του, ἀλλὰ καὶ τῶν ὀλιγοπίστων καλοθελητῶν, ὡς τὸ μεγαλύτερον μειονέκτημά του καὶ ὡς κώλυμα προσελεύσεως νέων πιστῶν εἰς τοὺς κόλπους του. Πῶς δυνάμεθα νὰ ἰσχυριζώμεθα ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ ἀληθὴς θρησκεία, ἡ προωρισμένη διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν στιγμὴν ποὺ εἶναι διηρημένος εἰς τόσας, ἀντιμαχομένας μάλιστα, Ἐκκλησίας; Εἰς Ἐκκλησίας μὲ διαφορὰς βασικὰς εἰς ζητήματα πίστεως καὶ σωτηρίας; Τοῦτο ἀποτελεῖ σκάνδαλον καὶ δι' ἀνθρώπους μὲ καλὴν ἀκόμη πρόθεσιν.

Μία συζήτησις

Τελευταίως ἕνα τμῆμα τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μίσιγκαν ὠργάνωσε μιὰ καλλιτεχνικὴ βραδυὰ καὶ προσεκάλεσε ἀλλοδαποὺς κυρίως καθηγητὰς καὶ φοιτητάς. Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ προγράμματος ἐνδιαφέρουσαι συζητήσεις ἔλαβον χώραν. Μία ὁμὰς συζητούντων ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο μετεκπαιδευομένους Ἰάπωνας καθηγητάς, ἕναν Ἑλληνοαμερικανὸν τελειόφοιτον καὶ ἕναν Ἕλληνα φοιτητήν. Ἡ συζήτησίς των ἐστρέφετο γύρω ἀπὸ τὰ φοιτητικὰ ἐνδιαφέροντα, τὶς φοιτητικὲς ἀνησυχίες καὶ τὰ σοβαρὰ ἐρωτήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὶς ψυχὲς τῶν νέων γιὰ τὴν θρησκεία καὶ τὰ συναφῆ πρὸς αὐτὴν θέματα. Χωρὶς καμμιὰ ἐπιφύλαξι καὶ ἐνδοιασμό, πλησιάζει ὁ ἕνας Ἰάπων καθηγητὴς τὸν Ἕλληνα φοιτητὴν καὶ τοῦ λέγει: «Συγγνώμην κ. Χ., μὲ ἀπασχολεῖ σοβαρὰ τὸ ζήτημα τῆς πίστεως εἰς τὸν Θεὸν — ἡ ὑπόθεσις τῆς θρησκείας. Εἰλικρινῶς θέλω νὰ πιστεύσω εἰς τὸν Θεόν, μὰ πῶς εἶναι δυνατόν; Δύνασαι νὰ μὲ βοηθήσῃς;»

Τὸ ἐρώτημα ἦτο ὅμοιο πρὸς ἐκεῖνο ποὺ ἀπηύθυνεν ὁ εὐνοῦχος τῆς Καν-δάκης εἰς τὸν Ἀπόστολον Φίλιππον: «Πῶς γὰρ ἂν δυναίμην, ἐὰν μή τις ὁδηγήσῃ με;» (Πράξ. 8:31).

Εἰλικρινὴς χαρακτὴρ καὶ καλλιεργήσιμος ψυχή. Ἀντιπροσώπευε τὸν γενικὸ πόθο τῶν ἀνθρώπων πρὸς εὕρεσιν τῆς πίστεως εἰς τὸν Δημιουργόν των. Τὸ θέμα ἦτο ἐνδιαφέρον. Ἡ συζήτησις ἄναψε. Κατὰ τὴν διάρκειάν της ὑπεβάλλοντο ἐρωτήσεις ὅπως αἱ ἀκόλουθοι:

—Ὡραῖα· ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι πιστεύω τώρα εἰς τὸν Θεόν. Ἀλλὰ εἰς ποῖον Θεὸν πρέπει νὰ πιστεύσω; Εἰς Αὐτὸν τῶν Ἑβραίων ἢ τῶν Μωαμεθανῶν; Εἰς τὸν Θεὸν τῶν Βουδδιστῶν, εἰς Αὐτὸν τῶν ἄλλων ἀνατολικῶν θρησκειῶν, ἢ εἰς τὸν Θεὸν τῶν Χριστιανῶν;

—Καλά, κι' ἂν ἀκόμη πεισθῶ ὅτι ὀφείλω νὰ ἀποδεχθῶ τὸν Θεὸν τῶν Χριστιανῶν καὶ συνεπῶς νὰ γίνω Χριστιανός, κι' ἂν ἀκόμη ὁδηγηθῶ εἰς τὴν πεποίθησιν ὅτι μόνον ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία ἱκανοποιεῖ τοὺς βαθυτέρους πόθους τῆς ψυχῆς, ὅπως λέγεις, διότι αὐτὴ προσφέρει τὴν σωστὴ λύσι γιὰ τὸ μυστήριο τοῦ κόσμου ποὺ μᾶς περιβάλλει καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ ἀνθρώπου, κι' ἂν ἀκόμη παραδεχθῶ τὸν Χριστιανισμὸ σὰν τὴν μόνη συνεπῆ πρὸς τὴν ἀπροκατάληπτον ἱστορίαν, πρὸς τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τὸ συναίσθημα θρησκείαν, τότε ποιὸ μέρος ἤ, ὅπως λέγετε σεῖς οἱ Χριστιανοί, σὲ ποιὰ Ἐκκλησία πρέπει νὰ προσκολληθῶ; Σὲ ὑπερτριακοσίας Ἐκκλησίας ἀνέρχονται τὰ τμήματα τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ἡ κάθε μία ἀξιοῖ τὴν ὀρθὴν ἀντιπροσώπευσιν τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ.

(Παρομοίας πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἐρωτήσεις ἀναφέρει ὡς προβαλλομένας ὑπὸ τῶν φοιτητῶν καὶ ὁ καθηγητὴς καὶ ποιητὴς Chad Walsh στὸ δυναμικὸ βιβλίο του Campus Gods on Trial. Τὸ βιβλίο αὐτὸ συνιστᾶται θερμῶς ὑπὸ μερικῶν περιοδικῶν εἰς τοὺς φοιτητὰς ἀδιακρίτως θρησκευ-

τικῶν πεποιθήσεων. Λύει ἀρκετὰς ἀπορίας καὶ βοηθεῖ τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν στερέωσιν τῆς Χριστιανικῆς πίστεώς του. Ἂς σημειωθῇ ἀκόμη, ὅτι ἡ κριτικὴ ἑβδομαδιαία ἐπιθεώρησις τῶν N. Y. Times, ὅπως καὶ τὸ κριτικὸ περιοδικὸ Saturday Review, τὸ κατατάσσουν μεταξὺ τῶν 250 περίπου καλλιτέρων βιβλίων ἐκ τῶν 11,000 ποὺ ἐκυκλοφόρησαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1953 εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας).

Ἡ Ἐκκλησία μας

Δι' ἡμᾶς βεβαίως τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς δὲν ὑφίσταται ὅμοιο ἐρώτημα πρὸς ἐκεῖνο ποὺ ὑπέβαλεν ὁ προαναφερθεὶς Ἰάπων καθηγητής. Διότι πιστεύομεν βάσει τῆς ἱστορίας, τῆς Βίβλου καὶ τῆς ὑγιοῦς παραδόσεως, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐκφράζει πιστότερα καὶ ὀρθότερα τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ ἀντιπροσωπευτικὴ καὶ ἡ πλησιεστέρα πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου — αὐτὴ ἦτο καὶ ἡ ἀπάντησις πρὸς τὸν φίλον Ἰάπωνα καθηγητήν. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς «μέσης καὶ βασιλικῆς ὁδοῦ», κατὰ τὴν ἀγαπημένη φράσι σεβαστοῦ καθηγητοῦ μου καὶ καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς. Εἶναι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας αὐτή, ποὺ ἔπαιξε πρωτεύοντα ρόλον εἰς τὴν διαμόρφωσιν καὶ ἐξέλιξιν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Αὐτὴ ποὺ ἀπέφυγε τοὺς ἀκρατήτους φιλελευθερισμοὺς ἀλλοδόξων καὶ τοὺς ἐπιζημίους δεσποτισμοὺς ἄλλων τοιούτων. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ποὺ δὲν ἐφείσθη ἀγώνων καὶ μαρτυρίων διὰ τὴν ἑδραίωσιν καὶ τὴν διατήρησίν της ἐν μέσῳ περιπετειῶν πολλῶν αἰώνων.

Ἡ Ἐκκλησία μας συνδυάζει δημοκρατικότητα διοικήσεως καὶ ἁγιότητα βίου, συνετὴν ἐλευθερίαν καὶ σοφὴν ἀντιμετώπισιν τῆς θέσεώς της ἀνάμεσα εἰς τὴν κρίσιν ποὺ προβάλλεται ἐκ τοῦ διαχωρισμοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τοῦτο τῆς δίδει τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον νὰ ἀποτελῇ τὴν μοναδικὴ καταφυγὴ ἑνώσεως τῶν Χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καὶ Ἐκκλησιῶν. Οἱ ἐπικριταί της ὑποχωροῦν καὶ ἀρκετοὶ θαυμασταί της προβάλλονται ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Ἔχει προσελκύσει τὸ ἐνδιαφέρον πολλῶν ἀλλοδόξων Θεολόγων καὶ ἐπιβάλλεται περισσότερον εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν προσοχὴν τῶν εἰδικῶν. Ὁ πνευματικός της πλοῦτος ἐξυμνεῖται ὡς ἀνεξάντλητος.

Ὁ Ἀγγλικανὸς λόγιος ἱερεὺς Δρ. Κάρπεντερ εἰς τὸ βιβλίο του «Ὁ Χριστιανισμὸς» ἐξυμνεῖ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας καὶ ἐγκωμιάζει τοὺς πνευματικοὺς θησαυρούς της. Τὸ αὐτὸ πράττει καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ Cambridge τῆς Ἀγγλίας Dr. S. Neill στὸ βιβλίο του «Ἡ Χριστιανικὴ Κοινωνία». Ἰδικά μας ἐξ ἄλλου Ὀρθόδοξα περιοδικά, ὅπως ἡ «Ζωή», ἡ «Ἀνάπλασις», τὸ «Φῶς» κ.λ.π., ἔχουν ἀσχοληθῇ ἐπανειλημμένως μὲ ξένους θεολόγους, κληρικοὺς καὶ λογίους ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας.

Τὸ καθῆκον καὶ ἡ κλῆσις μας εἰς τὴν Ἀμερικὴν

Εἶναι γεγονός, ὅτι τὸ ἰσχυρότερον καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὸν προνόμιον τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἡ μακροχρόνιος ἱστορία της, τὸ μαρτυρικὸ παρελθόν της, οἱ νικηφόροι ἀγῶνες της καὶ ὁ πνευματικὸς πλοῦτος της. Αὐτὰ ὅμως δὲν εἶναι ἀρκετὰ νὰ καταστήσουν τὴν Ἐκκλησίαν μας γνωστὴν εἰς τὸ εὐρύτερο Ἀμερικανικὸ κοινό, διότι εἶναι προσιτὰ μόνο εἰς τοὺς διανοουμένους καὶ εἰδικούς. Τὸ μέσον ποὺ θά ἐλκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ καὶ θὰ καταστῇ ἡ ὡραιοτέρα διαφήμισις τῆς Ἐκκλησίας μας, εἴμεθα ἡμεῖς οἱ πιστοί της.

Ἡ ποιότης τῶν ἀνθρώπων γνωρίζεται «ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν», εἶπεν ὁ Κύριος (Ματθ. 7:16). Τοιουτοτρόπως λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ἀποδείξωμεν τὴν ταυτότητα τῆς Ὀρθοδοξίας μας διὰ τῶν καλῶν μας ἔργων. Διὰ τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης μας πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς μας εἰς τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν Του. Διὰ τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης μας πρὸς αὐτήν. Διὰ τοῦ ἀκτινοβόλου χριστιανικοῦ μας βίου καὶ τοῦ ἀμερίστου ἐνδιαφέροντός μας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μας.

Πρέπει δὲ νὰ θεωρηθῇ ὡς κλῆσις κάθε Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ ἡ ἐργασία πρὸς διεύρυνσιν τῆς γνώσεως τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς πίστεώς μας. Τοῦτο εἶναι μία μορφὴ τῆς πολυπλεύρου ἀποστολῆς μας εἰς τὴν Ἀμερικήν. Διότι ἐὰν εἶναι σωστόν, ὅτι ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ ἐκτοπίζῃ τὸ ψεῦδος καὶ ἡ γνῶσις τὴν ἄγνοιαν, τότε ἔχομεν καθῆκον νὰ καταστήσωμεν γνωστὴν καὶ τὴν Ὀρθόδοξον διδασκαλίον τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς συμπολίτας μας Ἀμερικανούς. Καὶ ναὶ μὲν ἡ ἀκολουθουμένη γραμμὴ τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς πολιτικῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, δηλαδὴ «εὐαγγελίζεσθαι οὐχ ὅπου ὠνομάσθη Χριστός, ἵνα μὴ ἐπ' ἀλλότριον θεμέλιον οἰκοδομῶμεν» (Ρωμ. 15:20), ὅμως δὲν μᾶς ἀπαγορεύει ἀπὸ τοῦ νὰ ἐλκύωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων καὶ νὰ ἐργαζώμεθα διὰ τῆς εἰλικρινοῦς καὶ πιστῆς βιώσεως τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὑπάρχει ἀρκετὸ ἔδαφος δι' ἐργασίαν διὰ τοὺς Ὀρθοδόξους. Ὁ Ἀμερικανικὸς λαὸς ἐπιθυμεῖ νὰ ἐνδιαφερθῇ, νὰ πληροφορηθῇ καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν μας. Διατὶ νὰ μὴν ἀναλάβωμεν τὴν πρωτοβουλίαν νὰ ἐργασθῶμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ παρομοίου ζήλου ποὺ ἐργάζονται ἄλλοι ἀμφιβόλων πεποιθήσεων καὶ ἐσφαλμένων ἀντιλήψεων;

Πολλῶν εἰδῶν θὰ εἶναι οἱ καρποὶ μιᾶς τοιαύτης ἐργασίας. Ἡ δόξα ἀφ' ἑνὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σωτηρία ψυχῶν, εὑρισκομένων μακρὰν τῆς ἀληθείας, καὶ ἡ προαγωγὴ ἀφ' ἑτέρου τῆς θέσεως τῆς Ἐκκλησίας μας ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν. Τὸ τελευταῖον θὰ ἀποτελέσῃ γεφύρωμα καὶ θὰ συντείνῃ εἰς τὴν ἐξάλειψιν τοῦ σκανδάλου τοῦ διαχωρισμοῦ καὶ ἀκολούθως θὰ φέρῃ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐπιθυμίας τοῦ Κυρίου «ἵνα ὦσιν ἕν» (Ἰωάν. 17:11).

ΕΤΟΣ Κ΄ Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ ΑΡΙΘ. 414

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

—Λόγῳ τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑποβληθεισῶν αἰτήσεων, δὲν ἐπραγματοποιήθη ἡ προαναγγελθεῖσα προσπάθεια τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τὴν διοργάνωσιν τῆς πρώτης εἰς Ἑλλάδα ἐκδρομῆς ἐφήβων Ἑλληνοπαίδων. Κατόπιν τούτου ἀπεφασίσθη, ὅπως ἡ ἐκδρομὴ αὕτη πραγματοποιηθῇ κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1955. Τοῦτο δέον νὰ ἀνακοινωθῇ εὐρέως, ὥστε οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβουν μέρος (ἀγόρια ἡλικίας 14-18 ἐτῶν) δηλώσουν τοῦτο ἐνωρὶς καὶ οὐχὶ ἀργότερον τῆς 31ης Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. Λεπτομέρειαι ἐπὶ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης θὰ ἀνακοινωθοῦν συντόμως.

—Ἐξ ἀφορμῆς πληροφοριῶν περὶ αὐθαιρέτου προσθήκης, ἀφαιρέσεως ἢ τροποποιήσεως σημείων τινῶν τῆς Θείας Λατρείας ἐκ μέρους κληρικῶν ἢ ἀνευθύνων λαϊκῶν παραγόντων, ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τοὺς Ἱερατικοὺς Προϊσταμένους καὶ τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων ἡ κατωτέρω ἐγκύκλιος, τῆς ὁποίας ἐζητήθη αὐστηρὰ τήρησις:

«Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, στηριζομένη ἐπὶ τῶν ἀσαλεύτων θεμελίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ἠκολούθησε κατὰ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων τὴν αὐτὴν γραμμὴν χωρὶς νὰ ἀλλοιώσῃ ὄχι μόνον τὸ γράμμα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Λατρείας.

Παρετηρήσαμεν ὅμως ὅτι ἐνταῦθα, εἰς τὴν θετὴν ἡμῶν πατρίδα Ἀμερικήν, μερικοὶ κληρικοὶ ἢ λαϊκοὶ ὑπέστησαν τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἤρχισαν νὰ προσθέτουν, νὰ ἀφαιροῦν ἢ νὰ τροποποιοῦν σημεῖα τινὰ ἐν τῇ Θείᾳ Λατρείᾳ. Τοῦτο ἀποτελεῖ παράβασιν τῶν κανόνων, παρατυπίαν καὶ συνελόντι εἰπεῖν βλασφημίαν τοῦ Ὀρθοδόξου ὀνόματος.

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπή, ἐξ ὑποχρεώσεως καὶ ἐκ καθήκοντος ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὀφείλει πάντοτε νὰ παρακολουθῇ καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ εἰς τὴν τήρησιν τῶν κανόνων, νὰ συμβουλεύῃ τοὺς παρανομοῦντας καὶ νὰ τιμωρῇ τοὺς ἀπειθαρχοῦντας.

Ἐκ τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν ὁρμώμενοι ἐντελλόμεθα ὑμῖν ὅπως ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι:

1) Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ χρῆσις τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης εἰς τὴν Θείαν Λατρείαν, τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ τὰ Ἱερὰ Μυστήρια, ἐκτὸς τοῦ κηρύγματος, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ γίνεται καὶ εἰς τὴν Ἀγγλικήν.

2) Ἀπαγορεύεται ἡ τοποθέτησις ἀνθέων ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης ἢ ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἀπαραιτήτων ἁγίων ἢ ἄλλων σκευῶν, τίποτε ἄλλο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εὑρίσκεται ἐν τῷ Ἱερῷ.

3) Ἀπαγορεύεται ἡ χρῆσις μονοφωνιῶν (solo) εἰς τὰς χορῳδίας καὶ ἰδιαιτέρως ὑπὸ γυναικείων φωνῶν. Τὰ μέλη τῶν χορῳδιῶν δέον νὰ ψάλλουν ὁμοῦ, νὰ ἀποφεύγωνται δὲ τὰ solos καὶ αἱ πολυθόρυβοι μουσικαὶ μεταστροφαὶ καὶ μεταπτώσεις ποὺ δημιουργοῦν ἀκαλαίσθητον ἄκουσμα καὶ δὲν συμφωνοῦν πρὸς τὸ μέλος καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς Ὀρθοδόξου Βυζαντινῆς μουσικῆς.

4) Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὑπενθυμίζομεν καὶ πάλιν τὸν κυκλοφορήσαντα ὁδηγὸν τοῦ Ἱερέως καὶ προτρεπόμεθα ὅπως συμφώνως πρὸς αὐτὸν τὰ πάντα τελῶνται ἐν τοῖς Ἁγίοις ἡμῶν Ναοῖς».

—Ἐπανεξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Minos Publishing Co., New York, N. Y., τὸ βιβλίον τοῦ Abbé Guettée, "The Papacy." Τὸ βιβλίον συνιστᾶται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τοὺς κατωτέρω κυρίως λόγους, ποὺ ἐκθέτει σχετικὴ ἐγκύκλιος:

«Πρόκειται περὶ ἔργου κλασσικοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ συγγραφεὺς μετὰ ἐπιστημονικῆς ἐμβριθείας ἐξετάζει ἀπὸ πάσης πλευρᾶς τὸ Πρωτεῖον τοῦ Πάπα, καὶ ἀποδεικνύει σαφέστατα δι' ἀδιασείστων ἱστορικῶν ἐπιχειρημάτων τὸ ἀσύστατον καὶ ἀνύπαρκτον Πρωτεῖον εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τούτου ὑπῆρξε μία τῶν μεγαλυτέρων καὶ διαπρεπεστέρων φυσιογνωμιῶν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του δὲ ἐθεωρεῖτο ὡς αὐθεντία εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν. Ἡ ἀμερόληπτος ἐξέτασις ὅλων τῶν ἱστορικῶν δεδομένων περιξ τῆς Παπικῆς διδασκαλίας τοῦ Πρωτείου, ὡδήγησαν τὸν συγγραφέα εἰς τὸ νά προσχωρήσῃ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἡ ἐπανέκδοσις τοῦ βιβλίου τούτου σήμερον, ὁπότε συμπληροῦνται 900 ἔτη ἀπὸ τοῦ Σχίσματος τῆς Δυτικῆς ἀπὸ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἔρχεται νὰ διαφωτίσῃ πάντα ἀμερόληπτον καὶ ἀπροκατάληπτον ἀναγνώστην, ἐπὶ ἑνὸς ἐκ τῶν κυριωτάτων αἰτίων τοῦ Σχίσματος».

—Εἰς τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 3 Σεπτεμβρίου ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς περὶ τῶν Ἑλληνικῶν μας Σχολείων:

«Τὰ σχολεῖα μας, ἡμερήσια καὶ ἀπογευματινά, εἶναι ἐργαστήρια ὅπου κατεργάζεται τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς θρησκευτικῆς μας ἑνότητος, τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Ἀμερικανικὴν πατρίδα καὶ πρὸς τὴν χώραν τῆς καταγωγῆς μας. Εἰς αὐτὰ διεπλάσθη ἡ Ἑλληνοαμερικανικὴ γενεά, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ ἀναπληρώνῃ τὰ βαθμηδὸν ἀραιούμενα παλαιὰ στελέχη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἡμῶν ὀργανισμοῦ. Εἰς αὐτὰ ἐκαλλιεργήθη ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν θρησκείαν μας, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν χορῳδιῶν, τῶν ὁποίων τὰ παιδιά, διδαχθέντα εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα, ἀποτελοῦν μέλη καλλύνοντα τὴν θείαν λατρείαν. Εἰς αὐτὰ ἔλαβον τὴν θρησκευτικὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπερηφάνως προσέρχονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ τελέσωσι τὰ μυστήρια τοῦ γάμου καὶ τῆς βαπτίσεως καὶ νὰ μεταλάβουν τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ συμμετάσχωσι τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς ὡς Ἑλληνορθόδοξοι Ἀμερικανοί. Εἰς αὐτὰ ἀπέκτησαν τὴν συνείδησιν τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Χριστιανοῦ».

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

—Ἡ τελετὴ τῶν ἐξετάσεων καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν διπλωμάτων ἔλαβε χώραν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Σχολῆς. Ἡ τελετὴ ἤρχισε μὲ δέησιν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου. Ἡ χορῳδία τῆς Σχολῆς κατόπιν ἔψαλε τροπάρια τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ἐπηκολούθησεν ὁ ἐτήσιος ἀπολογισμὸς τοῦ ἔργου τῆς Σχολῆς ὑπὸ τοῦ πανοσιολογ. Σχολάρχου. Ἐκ μέρους τῶν ἀποφοιτώντων τὸν ἀποχαιρετιστήριον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ ἀποφοιτῶν κ. Κωνσταντῖνος Λευθέρης. Ὁ κ. Λευθέρης διὰ συγκινητικῶν λόγων ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἀποφοιτώντων πρὸς τὴν μητέρα Σχολήν, πρὸς ὅλους τοὺς μοχθήσαντας δι' αὐτήν, καθὼς καὶ πρὸς τὴν Ὁμογένειαν τῆς Ἀμερικῆς, ἡ ὁποία καὶ συντηρεῖ τὴν Σχολήν. Μετὰ ταῦτα ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπένειμε πρὸς τοὺς ἀποφοιτῶντας τὰ διπλώματα, ἐνῷ οὗτοι ἠσπάζοντο τὴν δεξιὰν τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τοῦ Σχολάρχου. Ἀκολούθως ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀνέγνωσε συγχαρητήριον τηλεγράφημα τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρα, ὁ ὁποῖος μὲ ἰδιαιτέραν στοργὴν περιβάλλει τὴν Θεολογικήν μας Σχολήν. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος συνεχάρη τὸν πανοσιολγ. Σχολάρχην διὰ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσε κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἡ Σχολή μας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ. Ἔδωσε τὰς τελευταίας αὐτοῦ ὑποθήκας πρὸς τοὺς ἀποφοιτῶντας καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι οὗτοι θὰ φανοῦν ἀντάξιοι τῶν προσδοκιῶν, τὰς ὁποίας τρέφει ἡ Ἐκκλησία δι' αὐτούς. Ἡ τελετὴ τῶν ἐξετάσεων ἔληξε μὲ τοὺς Ἐθνικοὺς Ὕμνους τῆς Ἀμερικῆς καὶ Ἑλλάδος, τοὺς ὁποίους ἔψαλεν ἡ χορῳδία τῆς Σχολῆς. Τὴν τελετὴν τῶν ἐξετάσεων παρη-

κολούθησαν οἱ Ἔφοροι καὶ οἱ Καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς, ὁ πανοσιολογ. Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Νέας Ἀγγλίας Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Κουκούζης, πλεῖστοι κληρικοί, ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου καὶ ραδιοφώνου Βοστώνης καὶ ἄλλοι προσκεκλημένοι.

—Εἰς τακτικὴν αὐτῆς συνεδρίασιν ἡ Ἐφορεία τῆς Σχολῆς, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, ἐνέκρινε τὸν διορισμὸν τῶν κάτωθι νέων καθηγητῶν: (1) Τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Ἀθ. Χαστούπη διὰ τὸ Θεολογικὸν τμῆμα. (2) Τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Notre Dame κ. Ἰωάννου Τζώρτζη διὰ τὸ τμῆμα Ἑλληνικῶν σπουδῶν. (3) Τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Washington (Seattle, Wash.) Δρος Ἰωάννου Καβαρνοῦ, ὡς Διευθυντοῦ τοῦ τμήματος Ἑλληνικῶν σπουδῶν. (4) Τοῦ Καθηγητοῦ κ. Π. Μουντεβελῆ, Διευθυντοῦ καὶ Ἐπιθεωρητοῦ τῶν Ἡνωμένων Σχολείων Βοστώνης, διὰ τὸ τμῆμα Ἑλληνικῶν σπουδῶν. (5) Τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀνδρέου Λεβαντῆ, Διευθυντοῦ τῆς Χορῳδίας τοῦ Πανεπιστημιακοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν. Καὶ (6) τοῦ ἀποφοίτου τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Μαρίνου Βγενακοπούλου (τάξις 1954), ὡς ἐσωτερικοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Σχολῆς.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

—Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς θὰ ἐγκαινιάσῃ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου σειρὰν διαλέξεων ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ Πολιτισμοῦ καὶ σειρὰν μαθημάτων Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Ὁ Βυζαντινολόγος καθηγητής, Δόκτωρ Μιχαὴλ Κυριάκης, ὁ ὁποῖος ἔχει εἰδικευθῇ εἰς τὰ Πανεπιστήμια Κολόμπια καὶ Σορβόνην τῶν Παρισίων καὶ ἄλλα ἀνώτερα ἱδρύματα, θὰ δώσῃ σειρὰν διαλέξεων μετὰ φροντιστηρίου (seminar) ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου. Αἱ διαλέξεις, αἱ ὁποῖαι θὰ προηγοῦνται τῶν φροντιστηρίων, θὰ εἶναι ἀνοικταὶ εἰς τὸ κοινὸν καὶ θὰ γίνωνται ἀγγλιστί. Τὸ φροντιστήριον θὰ γίνεται εὐθὺς μετὰ τὴν διάλεξιν. Θὰ εἶναι μόνον διὰ τοὺς ἀγγλομαθεῖς, τοὺς μέλλοντας νὰ κάμουν Βυζαντινὰς σπουδάς, ἐπιστήμονας, φοιτητάς, καθηγητὰς καὶ ἄλλους. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐξησφάλισεν ἐπίσης καὶ τὴν συνεργασίαν τοῦ Δρος Ἰωάννου Ἀντωνοπούλου, εἰδικευθέντος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, ὁ ὁποῖος θὰ δώσῃ ἐπίσης σειρὰν διαλέξεων μὲ φροντιστήριον (seminar) ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς Φιλοσοφίας. Ἡ σειρὰ αὐτὴ τῶν μαθημάτων θὰ ἀνακοινωθῇ ἀργότερον, τοῦ καθηγητοῦ ὄντος τώρα ἀπησχολημένου εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Φιλοσοφίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ New Mexico.

Παραλλήλως πρὸς τὴν σειρὰν τῶν μαθημάτων τούτων, ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐμερίμνησεν ὅπως δοθῇ καὶ σειρὰ μαθημάτων Βυζαντινῆς Μουσικῆς ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος εἰς κατέχοντας καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, εἰς ἔχοντας καλὴν φωνὴν καὶ εἰς μουσικοὺς θέλοντας νὰ ἐνημερωθοῦν μὲ τὴν Βυζαντινὴν Μουσικήν. Θὰ δίδωνται εἰς τὸ τέλος πιστοποιητικὰ εἰς τοὺς παρακολουθήσαντας τὰ μαθήματα. Διὰ τὰ μαθήματα τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐξησφάλισε τὴν συνεργασίαν τοῦ αἰδ. Γεωργίου Νάση, εἰδικευθέντος εἰς τὴν Βυζαντινὴν Μουσικὴν εἰς τὴν περίφημον Πατριαρχικὴν Σχολὴν Βυζαντινῆς Μουσικῆς, ἐν Φαναρίῳ, ὁ ὁποῖος θὰ διδάξῃ τὸν μηχανισμὸν τῆς Βυζαντινῆς Παρασημαντικῆς, τὴν ἀνάγνωσιν Βυζαντινῆς μουσικῆς, τοὺς ἤχους, τὴν Βυζαντινὴν ὑμνωδίαν καὶ τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς ἱστορίας τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ τῆς σημασίας τῆς Βυζαντινῆς Ὑμνογραφίας. Τὰ μαθήματα τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς ἔρχονται νὰ συμπληρώσουν μίαν ἔλλειψιν, εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἠρχίσαμεν νὰ ἀντιμετωπίζωμεν κρίσιν ἱεροψαλτῶν εἰς τὰς ἐκκλησίας μας. Οἱ νέοι οἱ ὁποῖοι ἤθελον ἀκολουθήσει τὰ μαθήματα αὐτά, ὄχι μόνον θὰ ἐπανδρώσουν τοὺς χοροὺς τῶν ναῶν μας, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐμβαθύνουν εἰς τοὺς ἀνεκτιμήτους θησαυροὺς τῆς λατρείας τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ θὰ ἀγαπήσουν αὐτὴν περισσότερον ὅταν ἀντιληφθοῦν τὸ βάθος καὶ τὸ ὕψος, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ κάλλος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὑμνωδίας.

Τὰ μαθήματα μὲ φροντιστήριον (seminar) εἶναι ἀνοικτὰ εἰς τοὺς φοιτητὰς Ἀμερικανικῶν Κολλεγίων, εἰς ἐπιστήμονας καὶ εἰς τελειοφοίτους Χάϊ Σκοὺλ ἢ Γυμνασίων, ἢ ἀνεπτυγμένους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἤθελον κριθῇ ὡς δυνάμενοι νὰ παρακολουθήσουν τὰ μαθήματα. Αἱ διαλέξεις θὰ εἶναι ἀνοικταὶ εἰς τὸ κοινόν. Διὰ νὰ γίνουν δεκτοὶ εἰς τὰ μαθήματα ταῦτα, Βυζαντινοῦ Πολιτισμοῦ καὶ Βυζαντινῆς Μουσικῆς, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ παρακολουθήσουν αὐτὰ πρέπει νὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ σχετικὴν κάρταν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ ὁποία θὰ τοῖς σταλῇ ὅταν ζητήσουν αὐτὴν ἀπὸ τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Γραφεῖον της.

Αἱ φοιτήτριαι τοῦ Κατηχητικοῦ Φροντιστηρίου εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἁγίου Βασιλείου.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

—Τὸ τρίτον κατὰ σειρὰν ἀνώτατον κατηχητικὸν φροντιστήριον, τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἀπὸ τῆς 4-18 Ἰουλίου τρέχοντος ἔτους, παρηκολούθησαν 54 κατηχήτριαι καὶ 2 κατηχηταί, ἀντιπροσωπεύοντες 37 Κοινότητας τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας μας. Εἰς τὸ φροντιστήριον ἐδίδαξαν ἐκ τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀκαδημίας οἱ κ. κ. Φωκᾶς Ἀγγελᾶτος, Μέθοδοι τῆς Κατηχητικῆς διδασκαλίας, Ξενοφῶν Διαμαντόπουλος, Ψυχολογία τῆς Θρησκείας, Ἐμμανουὴλ Χατζηεμμανουήλ, Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, πηγαὶ τῆς πίστεως καὶ δογματικὴ ἐξέλιξις. Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Χριστόφορος Χριστοδούλου, Ἱερατικὸς Προϊστάμενος τοῦ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, τὸ μάθημα τῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς, καὶ ἡ Πρεσβυτέρα Ἄννα Γάλλου, μουσικήν. Τὸ εἰδικῶς λειτουργῆσαν Πειραματικὸν Κατηχητικὸν Σχολεῖον διηύθυνεν ἡ Κα Ἀθηνᾶ Χατζημμανουήλ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Φροντιστηρίου ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἀκαδημίαν καὶ ὡμίλησαν εἰς τοὺς φοιτῶντας ὁ Ἱερατικὸς Προϊστάμενος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης Πατὴρ Κωνστ. Καζάνας καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῆς G.O.Y.A. κ. Ἐρνέστος Βίλλας. Ὁ μὲν πρῶτος ὡμίλησε διὰ τοὺς ἐν Παλαιστίνῃ Ἁγίους Τόπους, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς ἐπιδιώξεις τῆς G.O.Y.A. Ἡ Α.Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαὴλ ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεκοινώνησε μετὰ τῶν διδασκομένων. Πρὸς αὐτὰς ὡμίλησεν ἐπίσης ὁ Καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἰ. Καρμίρης. Τὴν πνευματικὴν ἐποπτείαν εἶχεν ὁ Ἱε-

ρατικὸς Προϊστάμενος τῆς 'Ακαδημίας Πανοσιολ. 'Αρχιμ. Γερμανὸς Λιαμάδης.

Τὸ καλῶς μελετημένον πρόγραμμα τοῦ Φροντιστηρίου, τὸ ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένον καὶ χριστιανικῶς βιῶν διδακτικὸν προσωπικόν, ὁ ὑγιεινὸς χῶρος τῆς 'Ακαδημίας, τὰ καθαρὰ οἰκήματα καὶ ἡ περιποιημένη τροφὴ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν τῶν ἐργασιῶν του. Εἶναι πραγματικῶς ἀληθὲς ὅ,τι ἐγράφη εἰς ἀναμνηστικὴν φοιτητικὴν ἔκδοσιν, ἥτις ἐκυκλοφόρησεν εἰς τὸν κύκλον τῶν φοιτησάντων: «"Αν καὶ προερχόμεθα ἀπὸ πολλὰς καὶ διαφόρους 'Ελληνικὰς 'Ορθοδόξους Κοινότητας τῆς 'Αμερικῆς, ἡ πεῖρα τὴν ὁποίαν ἐκερδίσαμεν εἰς τὸ Φροντιστήριον αὐτὸ μᾶς ἔκαμε νὰ ἀντιληφθῶμεν, ὅτι οἱ σπουδές μας καὶ ἡ κοινή μας ἀποστολὴ μᾶς φέρουν πλησίον εἰς τὴν σκέψιν, τὰς πράξεις καὶ τὴν δρᾶσιν. 'Ανεγνωρίσθη μεταξύ μας, ὅτι ὁ σκοπὸς τῶν ἐδῶ σπουδῶν μας εἶναι νὰ ἐργασθῶμεν, ὡς μία ὁμὰς κατηχητῶν πρὸς ἕνα κοινὸν σκοπόν: Νὰ βοηθήσωμεν τὰ παιδιά μας νὰ καλλιεργήσουν, νὰ ἐννοήσουν, νὰ ἀποδεχθοῦν καὶ νὰ ἐφαρμόσουν τὴν διδασκαλίαν τῆς 'Ελληνικῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας μας εἰς τὴν καθημερινήν των ζωήν».

ΔΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

—'Η Σύνοδος τῶν 'Επισκόπων τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας τῆς Ρωσσίας, ἥτις εὑρίσκεται ἐκτὸς τῆς Ρωσσίας διὰ τὸν λόγον τῆς ἐν Ρωσσίᾳ Κομμουνιστικῆς ἐπιρροῆς, ἀπέστειλε μόνον παρατηρητὰς εἰς τὸ ἐν Evanston, Ill., δεύτερον συνέδριον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν 'Εκκλησιῶν. Οἱ λόγοι τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐξηγοῦνται εἰς δηλώσεις τοῦ Rev. George Crable. Οὗτος μεταξὺ ἄλλων λέγει τὰ ἑξῆς:

"The Russian Orthodox Church Outside of Russia has never considered any approach in order to become a member of the Council of Churches because such membership would be inconsistent with our conception of the unity of the Church. Our convictions in this regard may be expressed in words quoted in the book 'Six Ecumenical Surveys' (p. 21 and 22): 'There can be only One Church and the Orthodox Catholic Church has the conscientious conviction that she is that Church, as prolonging the one Apostolic Church and preserving unchanged and without alteration her teaching and tradition.'

"Notwithstanding this position we follow with sincere interest the efforts of the Protestant world to seek the Truth by bringing together representatives of various Confessions to face their differences honestly and seriously.

"On the other hand we very much appreciate the manifestations of Christian love on the part of the World Council of Churches in regard to refugees who had to leave their countries behind the 'Iron Curtain' in order not only to save their lives but also to maintain the liberty of their conscience."

ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ

—Εἰς Dayton, Ohio, ἐλειτούργησεν ἐπιτυχῶς, διὰ τὸ ἕβδομον κατὰ σειρὰν ἔτος, τὸ καλοκαιρινὸν ἡμερήσιον σχολεῖον τῆς 'Ελληνικῆς Κοινότητος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. 'Εκ σχετικῆς ἐκθέσεως τοῦ 'Ιερατικοῦ Προϊσταμένου τῆς ἐν λόγῳ Κοινότητος Πατρὸς Φιλήμονος Παγιάτη περὶ τῆς ἐργασίας τοῦ σχολείου τούτου ἀποσπῶμεν τὰ κάτωθι:

«Γύρω ἀπὸ τὰ μαθήματα καὶ τὴν 'Ελληνικὴν γλῶσσαν τὰ ἀποτελέσματα ἐξετέθησαν ἀπὸ τὴν Δίδα Πορφύρη (μία ἀπὸ τὰς τρεῖς διδασκαλίσσας τοῦ σχολείου). 'Εγὼ θὰ σᾶς ὁμιλήσω διὰ τὰ ἀποτελέσματα ἀπὸ θρησκευτικῆς καὶ κοινοτικῆς ἀπόψεως.

'Από θρησκευτικῆς ἀπόψεως ἔχει ἀποδειχθῇ, ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα ἔτη, ὅτι ὅσα παιδιὰ παρηκολούθησαν τὸ καλοκαιρινὸ σχολεῖον εἶναι καὶ τὰ τακτικώτερα μέλη τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου. Δεύτερον, ἡ καθημερινὴ πρωϊνὴ προσευχὴ ὅλων τῶν μαθητῶν ἐντὸς τοῦ ναοῦ ἔχει πάρα πολὺ συντείνει εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ τῶν μικροτέρων ἀκόμη παιδιῶν, ἀπέναντι τοῦ Οἴκου τοῦ Θεοῦ.

'Από κοινοτικῆς δὲ ἀπόψεως τὰ ἀποτελέσματα εἶναι πολὺ μεγάλα, διότι: (1ον) Τὸ σύστημα ποὺ ἐδημιουργήθη, ὥστε εἰδικὰ αὐτοκίνητα (μὲ μητέρας) καθημερινῶς νὰ μαζεύουν παιδιὰ ἀπὸ διάφορες γειτονιὲς τῆς πόλεως, μᾶς ἔλυσε τὸ πρόβλημα ποὺ εἴχαμε: Πῶς μποροῦμε νὰ μαζεύουμε τὰ παιδιὰ τώρα ποὺ ἡ πόλις ἔχει ἁπλωθῇ τόσο πολύ. (2ον) Μὲ τὴν ἐργασίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς σχολικῆς περιόδου πολλαὶ κυρίαι ἐφανερώθη ὅτι ἡ Κοινότης μας ἔχει ἔμψυχον ὑλικόν, τὸ ὁποῖον, γεμᾶτο ἐνθουσιασμὸν καὶ πίστιν διὰ τὴν πρόοδον τῆς Κοινότητος, εἶναι ἕτοιμον νὰ προσφέρῃ ὅ,τι ἐργασία τοῦ ἀνατεθῇ».

Διὰ τὰς διδασκαλίσσας, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς 'Ακαδημίας τοῦ 'Αγίου Βασιλείου, ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς:

«Πρὶν τελειώσω θέλω νὰ πῶ δυὸ λόγια διὰ τὶς ἀγαπητές μας διδασκάλισσες, αἱ ὁποῖαι καὶ ἐφέτος εἰργάσθησαν μὲ πολὺ ἐνθουσιασμὸν καὶ ζῆλον, διότι θεωροῦν καὶ αὐτὲς τὸ Σχολεῖον, ὅπως ἡμεῖς, ἰδικόν τους. 'Η Δὶς Βασιλικὴ Πορφύρη διδάσκει τρία κατὰ συνέχειαν ἔτη εἰς τὸ σχολεῖον μας, ἡ Δὶς 'Ελεωνόρα Τσούνη δύο ἔτη, καὶ ἡ Δὶς Καλλιόπη 'Αλεξάνδρου ἕνα. 'Η τελευταία θὰ μείνῃ μαζί μας ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς διὰ νὰ ἐργασθῇ καὶ αὐτὴ διὰ τὴν πρόοδον τῆς Κοινότητός μας. Εἶμαι ὑπόχρεως καὶ εἰς τὰς τρεῖς, διότι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς σχολικῆς περιόδου μὲ ἐβοήθησαν πάρα πολύ. Τὰς εὐχαριστῶ καὶ εὔχομαι ὅπως καὶ εἰς τὸ μέλλον ἔλθουν πάλιν εἰς τὴν Κοινότητά μας».

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ὑπὸ Τζοβάννι Παπίνι. Μετάφρασις Βασιλ. Μουστάκη. Εἰκονογράφησις Κώστα Μαλάμου ἀπὸ πρότυπα Δομηνίκου Θεοτοκοπούλου. Σχῆμα 8ον, σελ. 255. 'Εκδοτικὸς οἶκος «'Αστὴρ» 'Αλ. Ε. Παπαδημητρίου, Λυκούργου 10, 'Αθῆναι, 'Ελλάς.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ χάρισε τὴν μεγάλη δόξα καὶ ἔκαμε διεθνῶς γνωστὸ τὸ ὄνομα τοῦ Φλωρεντινοῦ συγγραφέως Τζοβάννι Παπίνι. 'Από τὴν πρώτη σελίδα κρατεῖ αἰχμάλωτο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστη. Εἶναι γραμμένο μὲ φλογερὴ ἔμπνευσι, ποιητικὴ τρυφερότητα, ἀρρενωπὴ εἰλικρίνεια καὶ ἐκθαμβωτικὴ παραστατικότητα. 'Ανήκει στὴ χορεία τῶν βιβλίων ἐκείνων, ποὺ ὁ χρόνος δὲν ἀμαυρώνει τὴν λάμψι τους καὶ τὴ δροσιά τους, ἀλλὰ διαβάζονται πάντα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ σὲ ὅλες τὶς χῶρες. "Ηδη οἱ μεταφράσεις του ἀριθμοῦνται σὲ τριάντα πέντε γλῶσσες καὶ ἰδιώματα τῆς ὑφηλίου. 'Η 'Ελληνικὴ μετάφρασις, ἔργο τοῦ Χριστιανοῦ λογοτέχνη καὶ θεολόγου Βασιλείου Μουστάκη, εἶναι ἀριστουργηματικὴ σὲ ἀπόδοσι καὶ γλῶσσα. 'Ο «Παρατηρητὴς» συνιστᾷ τὸ ὡραῖο αὐτὸ βιβλίο καὶ γνωρίζει εἰς ὅσους ἐνδιαφέρονται νὰ τὸ ἀποκτήσουν νὰ ἀναφερθοῦν εἰς τὴν διεύθυνσιν: Mr. Elias Ziogas, Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York, N. Y. Εἰς τὸν κ. Ζιώγαν ἐπίσης δύνανται νὰ ἀπευθυνθοῦν ἐὰν ἐνδιαφέρωνται νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ εἰς τὸ Χριστιανικὸν περιοδικὸν «Κιβωτός», τὸ ὁποῖον ἐπιτυχῶς διευθύνει ὁ ἴδιος κ. Β. Μουστάκης. Συνδρομὴ ἐτησία $2.50.

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΩΣ ΠΡΟΠΑΙΔΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΝ, ὑπὸ 'Αρχιμ. Γερασίμου Παπαδοπούλου. «'Η 'Ελληνικὴ Φιλοσοφία ὡς Προπαίδεια εἰς τὸν Χριστιανισμόν». "Εκδοσις Πιγκουΐνου, Φαλήρου 6, 'Αθῆναι, 'Ελλάς.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀνήκει προφανῶς εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν σοβαρῶν μελετῶν γέρω ἀπὸ τὰ σύνθετα προβλήματα τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς σκέψεως καὶ ζωῆς.

Συγγραφεὺς εἶναι ὁ Πανοσ. 'Αρχιμανδρίτης Γεράσιμος Παπαδόπουλος, θεολόγος εὐρύνας τὰς σπουδάς του εἰς τὴν μεταπολεμικὴν Δυτικὴν Γερμανίαν καὶ καθηγητὴς ἦδη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς εἰς Μπρουκλάϊν, Μασσ.

'Ο τίτλος τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἐνδιαφέροντος καὶ ἐπικαίρου ἴσως ἐκ τῆς ἀπόψεώς μας ὡς μελῶν τῆς 'Ελληνορθοδόξου ὁμάδος ἐν 'Αμερικῇ πονήματος αὐτοῦ, ὑποδηλώνει σαφῶς καὶ συνοψίζει ἐπιτυχῶς τὸ ὅλον περιεχόμενον. Πράγματι, κινούμενος ἀνέτως ὁ συγγραφεὺς τόσον εἰς τὸ πεδίον τῆς 'Ελληνικῆς φιλοσοφίας, ὅσον καὶ εἰς τὸ πεδίον τῆς 'Ορθοδόξου θεολογίας, προσπαθεῖ κυρίως νὰ ἀνεύρῃ καὶ νὰ ὑπογραμμίσῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ προδρομικὰ τρόπον τινὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα συνέλαβε καὶ διετύπωσε τὸ 'Ελληνικὸν πνεῦμα κατὰ τοὺς χρόνους τῆς καταπληκτικῆς ζητήσεως καὶ ἀνατάσεώς του πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν ὑπερφυσικῶς ἀργότερον ὅταν ἦλθε τὸ «πλήρωμα τοῦ χρόνου».

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ βιβλίου, μᾶλλον συνοπτικόν, ἀναφέρεται εἰς τὴν Προσωκρατικὴν φιλοσοφίαν, ἤτοι εἰς τὰ πρῶτα ἐναγώνια ἐρωτήματα τὰ ὁποῖα θέτει

(Συνέχεια εἰς τὴν 23ην σελίδα)

The Schism of the Church and the Contemporary Tragedy

A letter of His Grace Athenagoras Kokkinakis, Bishop of the Western States Diocese of the Greek Archdiocese of North and South America, to His Eminence Francis Cardinal McIntyre, Roman Catholic Archbishop of Los Angeles, California.

Your Eminence:

This year we are observing the nine hundredth anniversary of a sad event, that of the Schism which occurred in the life of the Holy Church of Christ, and set apart her two districts, the Western and the Eastern, embracing the One, Holy, Catholic and Apostolic Church, while prior to 1054 being united with the bonds of Faith and love, had successfully fought the heretical enemies of Christ, had survived persecutions, had offered to God and to the world Saints, Martyrs, great Preachers, Confessors and zealous workers in all the fields of Christian endeavor. Since the Schism set these two districts apart, their march towards spiritual progress was engulfed by antagonism and intrigue, aiming to make the one submit and surrender to the other's objectives and plans.

Recently "Apostolos Andreas," the official weekly paper of the Patriarchate of Constantinople, in its issue No. 135 included an article with reference to this anniversary. It is my desire to bring this article to your attention; I therefore extend you this letter in brotherly love trusting that you will join me in prayer to our Lord, the Shepherd of the Church, that the East and West might understand and embrace each other so that, united in Faith and love, we might exist as One Flock of the Good Shepherd.

In the aforementioned article, the Schism is called "sorrowful" due to the lamentable consequences suffered by both the Eastern and Western districts of the One Church. The anniversary is recognized as "sad" because the Schism has delayed the victory, which the Christian Faith is destined to achieve according to the prophetic words of our Lord: "I have overcome the world" (St. John 16:3). "This is the victory that overcometh the world, even our faith" (1 St. John 5:4).

The author of this article, considering the magnitude of misfortunes and sufferings inflicted upon the Church since 1054, suggests that the Christian soul find consolation in the event that will take place this coming August in Evanston, Illinois, where the Christian World will meet in its Second Conference to study the theme: "Christ, the only hope of the world."

According to this well-informed writer, it is certain that all Orthodox Churches will attend this Conference. Even those living in silence and martyrdom behind the Iron Curtain are expected to be present. He notes with regret that the Church of Rome will be officially absent and possibly will follow the discussions and deliberations through observers.

Commenting on the gravity of the consequences of the Schism, the Parisian Journal "Mont" wrote, that this nine hundredth anniversary will be an opportunity for new thoughts, relative to the history and tragic results of the separation of Christendom.

In view of the devastating results of the Schism, Benedictine and Dominican monks as well as the "Istina" group are seriously studying a more intensified program of cooperation with the Orthodox Theologians. Father Le Guiyu, a Roman Catholic Priest, points out in the magazine "Vie Spirituelle" that the one-sided evolution of the Western Church after the Schism, deprived of the influence of the Eastern, is recognized as one of the causes that created the Reformation and Protestantism.

The writer in "Apostolos Andreas" completes his article with the following suggestion worthy indeed of serious consideration: "The Church of Rome must be convinced by now that with methods and means that it has used it is impossible to succeed in uniting or bringing the Churches under her influence and jurisdiction. It would be better to take the initiative and lead in a movement of friendliness and cooperation among the Churches in the moral and social field of action. Such a movement will be the first step on the road which some day will bring the Christian World toward the 'One Church,' toward the 'One Flock' under one Shepherd, assuredly not a human, but certainly the Christ, the God-man."

Since the Schism nine centuries ago, both the Roman and the Orthodox Churches have been tried in many ways. In the first place, they have been deprived of the mutual consolation and encouragement in the struggle against sin and have failed to make the effects of the saving Life of Christ more abundant and unitedly impressive. They have been taught through trying experience, that through disregard for each other's particularities and in some way forcing upon each other their respective traditional beliefs, more harm than good has been created. Thus these additional obstacles have prevented the spirit of love from influencing and directing our steps toward unity.

The experiences acquired during the nine centuries of separation prove that:

1. The Western Church has not been able to convince the Eastern as to the validity of her own doctrinal points added to the then-existing dogmas and customs, nor the Eastern the Western

to change or alter or even abandon any of these dogmatical additions.

2. Proselytism has not been fruitful either for the Eastern or for the Western Church. Indeed, it has further widened the chasm of the Schism.

3. The so-called Uniate movement has contributed nothing substantial to the benefit of the Western Church, because the Uniates proved themselves very shallow and changeable in their religious convictions. They have either returned in groups to their former religious traditions or covered themselves with the shadow of indifference, thus becoming easy prey to Communistic propaganda. Those who have remained in their new ecclesiastical allegiance primarily consider the material assistance and advantages they expect to receive rather than the truth of their new religious affiliation.

4. The growth of the Protestant World and the successful efforts for cooperation and unification of power everywhere and especially in the United States of America, show the methods of proselytism futile and weak to convince and bring back the Protestants to the realm of the Roman Catholic Church from where they eminated after the Schism.

5. The powers of Christ, divided and in many respects and ways in evident opposition, are not able to stand impressively in togetherness against the contemporary enemy. The Cross in hands that are not joined in peace and love, fails to impress. The Gospel spread and interpreted by opposing groups that seek converts from each other fails to touch the hearts and change lives. All these are happening while the forces of the enemy increase, while the waves of sin grow and atheism and Communism cover our lives with their moral and spiritual perversion, threatening the very existence of the Christian Religion, converting young and old to its ranks.

The leaders of the free Nations everywhere and in our United States and all conscientious statesmen and politically-minded people are prompted to ask: "What are the Christian Churches doing in the struggle against the enemy of freedom and religion?" The isolated actions taken by the individual Christian groups will never succeed to impress or even influence the international issues. Their contribution adds nothing to the fact of inaction on the part of the Christian World as a unit. Who would disprove or deny that this apathy serves the cause of Communism whose agents are free to invite support and fellowship even from among the ranks of Preachers and interpreters of the Gospel of Christ? Justly therefore, those of the free world who fight Communism can apply to the divided Christians the words of Christ against the Pharisees: "They say, and do not" (St. Matthew 23:4).

What does Rome or Constantinople, or Canterbury, or the World Council of Churches say? They issue attractive and true statements. The results, however, remain the same without any practical effect. Because all isolated actions are weak and unable to replace the powerful influence that the Christian World would exercise when working on a universally accepted program.

The moral and social crisis reigning over the world today is challenging the Church, the universally recognized power to influence the reconstruction of the moral and spiritual consciousness of mankind. The challenge must be answered with power and apostolic zeal by the Church. Putting aside all barriers and obstacles the Church must offer Her whole strength to help and protect our faltering civilization. Her strength however, and power and prestige are not expected to be found in material possessions, in real estate, and in the multitude of institutional organizations. Her power is centralized in the actuality of love, the fulfillment of our Lord's Commandment, set by Him to be the characteristic of all His followers. "A new commandment I give unto you that you love one another, as I have loved you, that ye also love one another" (St. John 13:34-35). The world today challenges the Church to show in actuality the validity of this commandement exemplified in Her Life. How can we say that this Commandment, the characteristic of Christian fellowship, motivates the life and work of the Church since antagonism is so evident in our efforts and since we do nothing to bridge the gulf of Schism?

The power of Christian love, put to action in the effort of all conscientious Christians to achieve mutual understanding and cooperation for the benefit of mankind, will prove its superior and miraculous qualities again, as in the case of Martha and Mary, the sisters of St. Lazarus.

Both saintly sisters had genuine love in their hearts for their brother's Friend. Their reaction however, in front of Christ when He talked about the resurrection of their brother did not show any sign of living Faith. The one remained home while the other rushed to meet Him. She told Christ that were He present her brother would not have died. To the Lord's assertion, however, that Lazarus will rise, she pays no attention. Her answer referred not to the immediate resurrection but to that of the "last day." Nevertheless, they followed Christ to the grave of their brother. Love, not Faith in Jesus, guided their steps. Martha, unrestrained in her sorrow and weak in her trust to the power of Jesus, let out the scantiness of her Faith when she said to Christ: "Lord, by this time he stinketh, for he has been dead four days" (St. John 11:39). The result, however, was the resurrection of her brother.

In this case love, not Faith, caused the miracle. The shaken faith, weakened and depressed by sorrow, was not strong enough to serve. The love of the Lord met the love of the bereaved sisters and then the miracle was effected. The presence of love was

enough for the Lord to call the dead back to life and thus revive and strengthen the lost Faith.

Why cannot something similar happen today as a result of our effort to strengthen the bonds of love and achieve the cooperation among the Churches? Why cannot love, put to action in the practical field of cooperation of all Christians, raise and revive in us that Faith which will lead all of us to make real the prayer of Christ "that all be one"? (St. John 17:11-21). Love will bolster the faith shaken and enfeebled by the Schism so that it might shine forth anew in the splendor of victory. Our hand-in-hand march against sin and our unified defense against the common enemy of Christianity will inspire our souls to pray more fervently to our Lord "for the unity of all." Our conferences and studies of contemporary problems will guide us on the way leading to the door of unity, bringing to reality our Lord's prophecy that there be "one flock and one Shepherd" (St. John 10:16).

The Orthodox Catholic Church has seriously studied the signs of the times and the contemporary trends and tragedies that challenge us all as Christians. After the First World War the Orthodox Church, putting aside all difficulties and barriers, was instrumental in introducing the idea of creating the "League of Churches" (Koinonia Ekklesion). Today the Orthodox Church takes an active part with the Protestant groups in conferences aiming to help the Christian World to achieve cooperation under a unified program for the sake of peace, the protection of the Christian way of life and the defense against Communism. In so doing, the Orthodox Church avoids participation in dogmatic discussions knowing that the Christian doctrines have been sealed and completed by infallible decisions made at the Seven Ecumenical Councils of the undivided Church.

Is it beyond possibility for the Roman Church to do the same thing? Putting aside all obstacles and barriers that circumstances have accumulated and considering the good of cooperation higher than all expected results of isolated endeavors, the Roman Church would do well to accept the suggestion and call all Christians of the world to a conference of love and brotherhood for the following threefold purpose:

a. to study methods and ways to fight sin under a unified program and protect peace and the Christian values;

b. to gather and organize all the powers of Christianity to defend humanity against the assaults of Communism, the enemy of religion and freedom; and

c. to establish circles to study theological subjects along the pattern of those formed in France between Roman Catholic and Orthodox Theologians. Similar circles of study formed in the United States of America will contribute immensely to our mutual understanding and cooperation.

I hope, your Eminence, "and hope does not fail," that you will exercise all the influence accorded your position and rank so that the leaders of the Roman Church might accept and study the proposal suggested by the paper "Apostolos Andreas" of the Ecumenical Patriarchate and thus assume the initiative of inviting all Christians for a "Koinonia" of cooperation in love and brotherliness in defending our Christian heritage, threatened today by the organized forces of atheistic Communism.

In closing, I invite your Eminence to visit St. Sophia Cathedral now that it has been completed.

Asking your prayers, I remain,

Your brother in Christ.

BISHOP ATHENAGORAS

ABOUT THIS LETTER

Shadow of a Roadblock

If the Orthodox can take part in interchurch conferences, why can't Roman Catholics, asks an Orthodox Bishop in a recent letter to a Roman Catholic Cardinal. The Bishop, the Rt. Rev. Bishop Athenagoras, goes even further to suggest that the Roman Church call all Christians to confer on theology and consolidated action.

The letter from Bishop Athenagoras, who is Bishop of the Western States Diocese of the Greek Archdiocese of North and South America, was addressed to Francis Cardinal McIntyre, Roman Catholic Archbishop of Los Angeles.

Cardinal McIntyre accepted an invitation from Bishop Athenagoras to visit St. Sophia Greek Orthodox Cathedral in Los Angeles. And Religious News Service reports that the Cardinal has replied to the Bishop, but a spokesman for the Roman Catholic archdiocesan chancery said the Cardinal's letter was not to be made public.

The Bishop's letter is a significant invitation to Roman cooperation. It is even more significant, coming as it does, in the shadow of the roadblock recently thrown up by the U. S. Roman hierarchy — a roadblock that clogs the path for Romans who might have participated in the World Council of Churches Assembly at Evanston this month.

"The Living Church," August 1, 1954, p. 6

("The Living Church" is a weekly publication of the Episcopelian Church.)

Greek-American Friendship

What two prominent Americans say about the roots and bonds of the Greek-American friendship.

[On the occasion of the banquet of the Pan-Macedonian Convention in Philadelphia on July 7, 1954, two prominent Americans, Senator Francis J. Myers and Hon. Frank T. Truscott, former City Solicitor of Philadelphia and present Attorney-General of the Commonwealth of Pennsylvania, addressed the convention. From the texts of those addresses, which were kindly submitted to us, we publish the following extracts, so that our readers will understand why the friendship between the Greek and the American people has been and will remain "a deep and enduring one".]

Sen. Francis J. Myers

There are few American schoolboys who cannot tell you that the origins of the democracy under which we live are found in the ancient City States that flourished in Greece more than millenniums ago. And the schoolboy can tell you too that the democratic institutions of the western world also trace their beginnings to the great days in the Golden Age of Greece.

I don't think, however, that this debt owed by the American Republic to those democratic beginnings so long ago completely explains the close bonds of friendship which have united the Greek and American people in modern times. Let us look for a moment, for example, at the struggles of a valiant Greek people about a century and a quarter ago, to achieve national independence. In that era the young American republic which had achieved its own freedom only a few years before, heeded the calls for help of the Greek people in their efforts to throw off the shackles imposed by the Ottoman Empire. Famous names in American history are found on the honor roll of those who made American aid possible. Thus we find on that roll such men as President Monroe, Daniel Webster, Henry Clark, Samuel Gridley Howe, and others, who spent their energies to aid the Greek people in giving a real meaning to the national independence they had declared in 1821.

The friendship between our peoples has been a deep and enduring one.

Hon. Frank T. Truscott

It has been said that every man has two homelands, his own and France. I would prefer to observe, however, that every man rather has two cultural sources — the traditions of his own nation and of ancient Greece. * * *

Ancient Greece lit an inextinguished flame of passion for human freedom and integrity in the minds of men and centuries of tyranny and totalitarianism have never quenched the brightness of the flame. * * *

If ancient Greece was the mother of our humanist ideals, the cradle of our cultural standards, modern Greece, in these turbulent days, has evinced the same caliber of heroism required for the preservation of freedom at the cost of sacrifice in our own days. The vicious terrorism of Communist domination has been felt in the very cities and hamlets where twenty-five hundred years ago democracy was first born. * * *

The courage and fierce devotion of the Greek people to liberty broke the iron grip of threatening Kremlin aggression. Among all the free peoples of the earth, your fellow Americans will cherish forever the Greek for his modern stand at Thermopylae which, in this instance, fortunately hurled back the aggressor successfully and preserved the Greek homeland free from the corruption of Marxist tyranny.

For the heritage of democracy and for its culture, for the formation of world science and for the furtherance of world philosophy, for priceless contributions to world poetry and drama, all Americans unconsciously owe a debt of appreciation to the glory that was ancient Greece. For courage and bravery, for adherence to democratic principles, for sagacity and practicality to make efficient and economic use of ECA funds made available by the United States for the economic renaissance of the modern Hellenic Kingdom, Americans owe admiration and encouragement to the contemporary sons of Hellas.

ΑΡΜΟΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ ΥΜΝΩΔΙΑ

Ὑπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Πρωτοψάλτου τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς

Τὸ Πολύκροτον Μουσικὸν Βιβλίον διὰ κάθε Χορῳδίαν καὶ Οἰκογένειαν

Τετράφωνος — Τρίφωνος — Ὁμόφωνος

GREEK-BYZANTINE LITURGICAL HYMNAL

(Classic Minor, Major and Chromatic Melodies)

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

With the English Phonetic Pronunciation of the Original Greek Language

The only Greek Church Hymnal that has been praised by Dimitri Mitropulos. It is the only complete choral hymnal in the world which will meet all your church music problems of all Sundays, Holidays and Ceremonies.

Ἐγκεκριμένη ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐπαινεθεῖσα ὑπὸ πασῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Πρωτότυπος — 352 σελίδες

Τιμᾶται Χρυσόδετον Πολυτελῶς, μόνον $3.50

Γράψατε: GEORGE ANASTASIOU

c/o COLONIAL IMPORTING CO.

251 SO. 60TH STREET, PHILADELPHIA 39, PA.

The Priest's Wife - Her Place In The Parish

By EFROSINE VASILIOU
St. Paul, Minnesota

When we first arrived in the parish and every face and name was new and strange to me, I tried very hard to remember and associate correctly names and faces as we were introduced. The extent to which I succeeded has become a legend here. And I cannot but be impressed with the status that was accorded me on the basis of my having been able to do a relatively simple thing — *remembering*.

Less than two years after our arrival, on Mother's Day Sunday a trustee of our community presented me with a box of candy. The gift of candy was accepted and appreciated but not nearly so much as the gracious little comment which accompanied it. This is what he said: "You know, Πρεσβυτέρα, like we think of Πάτερ as our father here, we think of you as our mother." This was a very tender and revealing sentiment he was expressing and one I shall long cherish, because in saying this to me he was elevating me to a position of respect and esteem — yes, and of love, on a par with the priest. It makes me very humble to think of the significance of his words.

Another incident from my own brief experience further illustrates what I am trying to say, namely, that the πρεσβυτέρα has, or may have, a significant role to play in the parishes over which her husband has the spiritual guardianship. One Sunday following Liturgy, a man of our congregation approached me about a matter of first rate importance to him, president as he was at that time of one of the local community organizations. He felt the priest was inclining to be a little reproachful in his attitude toward certain matters that had arisen in the club. Without saying more of his complaint, I want to emphasize these words of his as he addressed me: "I feel like I can talk to you . . . that you will understand . . . that you can say a word to the father about this and help him to see my point." It is quite possible that the πρεσβυτέρα may be sometimes an intercessor.

Now what does this all add up to? It means, briefly, that the wife of a priest may exert an influence, create a climate either positive or negative in the community where she lives. Without overstating her importance, I wish to set down briefly a few suggestions which may prove helpful to others already πρεσβυτέρας or to those who may marry candidates for holy orders.

* * *

According to the rules governing the ordaining of clergymen, no woman ever marries a deacon or a priest in the Orthodox Church because the diaconate and priesthood are offices conferred subsequent to one's entering into the state of matrimony. It is worthy of note, then, that the life partner of one who is contemplating holy orders has herself an opportunity for contemplating what lies ahead of her as the wife of a priest. Her feelings might very conceivably affect her husband's willingness to give his life in service to God and the Church, especially as he has made a binding contract already with her. Together, as a pair mystically yoked together, a husband and wife assume the high calling of God to enter this special service. It is truly, as I have heard our Archbishop Michael himself say on the occasion of an ordination ceremony, a sacrament including the wife of the candidate. There is no formal church ceremony recognizing her position. But she is nonetheless a party to the solemn vows taken by her husband if she rightly considers the matter.

Accordingly from henceforth the parishes in which they serve will remember the πρεσβυτέρα for her good example, modest conduct, charitable and gracious acts, disposition to cooperate — in which case they may call her blessed; or else they will remember her for her dissatisfactions, her feelings of being somehow cheated by the demands of her position, an unwholesome or martyr-like sufferance of her lot — in which case they may call her by a not so attractive epithet; or yet they will remember her as one who elected not to take part, not to regard herself as part of the parish and its doings — in which case they may not call her anything, just forget her. It is well within her own power of choice, then, how she will be regarded by the people of the parish.

For convenience's sake, I will first mention one or two matters pertaining to the rectory and the homelife of the priest and his family. Usually a residence is provided for the married priest, and more than likely it is somewhere near the church. Since it is in the nature of things for priests to go where they are considered necessary to the proper functioning of the church at large, moves from one locality to another are not unusual. Happy indeed is the priest and the parish who finds the πρεσβυτέρα "a hearty plant," easily transplantable — one whose affections for old friends and places are deep but who can find room in her heart to embrace and enfold yet another parishful of people.

It may place the πρεσβυτέρα, who is also a housewife, under a feeling of strain to try and create individuality in a home that has already been furnished, painted, and otherwise decorated by a committee from the church possibly before she herself arrived on the scene. If colors seem to clash and the pattern

of furniture is not to her taste, she is confronted with a problem. Yes, but not of major proportions. What can be done? A happy solution for her, it seems to me, would be to accept the living quarters as they are with honest appreciation of the efforts made to provide a comfortable home for the priest. When the time comes (and it eventually will) for replacements to be made, then she can make known to the committee in charge her preferences with regard to colors and styles. If her initial acceptance of the situation was gracious and appreciative then she stands to have her wishes accorded due consideration in the latter instance. After all, it is the quality of living that counts preeminently, not the physical surroundings.

If there are children in the rectory, it becomes the duty of the πρεσβυτέρα to transmit to them a certain feeling about their father's high calling of the priesthood. To imbue them with the proper respect for his position and with a special reverence for all holy things of the Church and religion. At the same time she must guard against their presuming to feel themselves the object of special interest and attention because they happen to be the priest's children. Frequently she has to intervene to stop some well-meaning parishioners from spoiling the children of the rectory. In short, a position of quiet unobtrusiveness is becoming the priest's household.

Being who she is, the priest's wife may, whether she likes or dislikes it, become the confidante of many people in the parish. And thus she may come into possession of much information good and bad and unclassifiable. In this connection it is altogether fitting and becoming a priest's wife to cultivate an approachableness, because in so doing she may give comfort, assurance, a word of advice and counsel to those in need. This obligation to listen to problems if they are brought to her entails another equally important obligation to hold in strict confidence whatever comes to her ears. Never should she inadvertently or otherwise divulge people's personal affairs. If she cannot exert rigid control in this respect, then it would be better for her to refer all such confidences to the priest. After all, listening and giving advice is *his* proper function and only incidentally *hers*.

Another important "don't" for the πρεσβυτέρα is that she avoid becoming identified socially with any particular cliques. Where do they not exist? And how better can she invite criticism than by spending her time and devoting her attention more to one than to another? It is natural to suppose that in any given parish some women by reason of their having much in common with one another would form more intimate friendships. But the πρεσβυτέρα, if she is wise, will not allow such friendships to absorb all her time and attention. Especially at church and in public community gatherings she will make a conscious effort to notice everyone present, and if at all possible, direct a personal word to each one. She will conveniently arrange to disengage herself from a group that seems to envelope her for too long a period. Playing favorites is never to be condoned. No matter how fine and talented a person she may be, indiscretion in this one particular thing can blind people to all her other estimable qualities.

If the priest's wife either by inclination or training has a bent for religious work in the parish, it is quite normal to assume she will participate in the religious program of the church. A word of caution should be interposed here. Let not her zeal prompt her to "run things." In other words, in order to advance the Kingdom of God, which should be the motivating principle leading anyone to espouse the priesthood or to become identified with that high calling, it is important to remember the Parable of the Leaven (St. Matthew 13:33): the most effective work, and the most God-inspired, is not the demonstrative, overt, manipulation of people or authority.

So if the πρεσβυτέρα wishes to participate, she may do so inconspicuously and from an advisory capacity rather than from the position of an office-holder in church organizations. She may, practically speaking, teach in the Sunday School without becoming administrator of that department. If she has musical training and likes to sing, she could become a choir member but not a director unless her musical talents are so universally acclaimed that she is forthwith acknowledged to be superior. As a member, but not as an officer, her abilities may be exerted in the Philoptochos chapter of her parish.

In short, it is a wise and safe policy for the πρεσβυτέρα to seek to serve rather than to shine in the work of her husband's parish. Let her not do a job that some member of the parish can, and should be encouraged to do, although not as well perhaps. Although she will always be identified with the clergy, her best contribution in any given parish might be the strength and support which she gives to the laity.

From personal experience I add this final word, though in actuality this paper is not intended to be an exhaustive treatment of the subject. I am positively convinced that it is of the utmost importance for the priest's wife and family to be in regular attendance at the Sunday services. First because it is a Church commandment binding upon all alike that every Orthodox hear the Holy Liturgy on Sunday. If the priests's family absent themselves from church may not others find it easier to do likewise? The πρεσβυτέρα needs the blessings which come from attendance at the Divine Liturgy as much as anyone else. Furthermore, she has the opportunity from Sunday to Sunday of noting who is there, making proper inquiries after church regarding health and condition of members, manifesting her interest in

(Continued on page 22)

So That We May Be Better Informed

By Rev. DEAN TIMOTHY ANDREWS
San Antonio, Texas

A better and better information service. A better and better public relations program. Call it whatever else you wish, it will add up to the same thing. We are seeking to gain recognition by our Brethren Christian and non-Christian alike. We are also seeking to have our Faith really understood by our own. The Eastern Orthodox Church was once the second largest religion in the world, yet now we are forced to fight an uphill battle to get our church recognized as the fourth major Faith in our land.

An Inventory of Our Needs

But, to get our Faith recognized and understood by all, Orthodox and non-Orthodox alike, we must take inventory of ourselves, realize our needs, give them a priority rating, and then proceed to take care of these needs.

A quick inventory shows that the Archdiocese sponsors three periodicals: *The Orthodox Observer, The GOYAN* and *The Sunday School.* Books and pamphlets for the general public appear from the Sunday School Board and the National Youth Office, releases of interest are distributed widely by the Public Relations Office. Finally, books for the use of the students of the Academy of Saint Basil and the Brookline Theological School are printed in some form.

An inventory of our needs can best be made by looking at the best features of the publications programs of other faiths and then attempting to adopt those which are best suited to our unique needs. Needless to state, the overall plan should be such that it can be expanded gradually as money and personnel permit. But the basic outline should be set up now to be filled in gradually.

Archdiocese Publications Board

A representative of each group mentioned in an earlier paragraph should be appointed to co-ordinate his group's publishing activities, however modest they may be, with someone at the Archdiocese so that all groups will know of proposed activities as soon as they are in the planning stage. Co-ordination, as we know all too well, means economy in terms of personnel, money, as well as the printed word. This group of department representatives together with the person set aside at the Archdiocese will form a Publications Board. The Publications Board will see to it that an even larger number of books and pamphlets will be printed and sold at the least cost. In its distribution policy, the Archdiocese will publish annual catalogs and will make available either directly or through any of the many Greek-American stores scattered throughout our country. The Archdiocese would sell books, pamphlets and subscriptions to periodicals at exactly the same price as the stores themselves. Thus the Archdiocese will not compete with any concern, but will find a ready-made outlet for quick distribution of its texts. The Publications Board would plan the Archdiocese publishing program, in an efficient, business-like fashion so that the world may know true Orthodoxy.

Coordinating and improving the publicity work of our Church in America is a task of major importance. The performance of this task is a positive step in meeting the spiritual needs of our people and in strengthening the prestige and the position of our Church. The author of the article: "So That We May Be Better Informed" enlightens by his contribution many aspects of this undertaking.

Periodical for the Orthodox Family

Our periodicals' program needs revision and expansion. Actually our church needs only two periodicals with its present limitation in budget. The first and most important periodical is one addressed to the laymen of all ages, everywhere. A *family magazine,* as it were, with healthy sized sections for parents, young people (G.O.Y.A., Olympians, Olympiads), adults and children. This periodical could easily "borrow" ideas from the various highly successful Christian home journals of other Faiths. This periodical could have a subscription fee, a community fee, or be part of the family's decadollarion and sent to each community for local distribution with two or four page inserts of local community news. This would, logically, eliminate the unnecessary expense of local high-costing community periodicals which burden local community budgets and local community merchants. The writer realizes that the literary output of these local periodicals is admirable but their weakness is self-evident. The readers are too few, the effort and the time expended is far too great for the ultimate true value received. If on the other hand, these "literary" and "scholarly" clergymen and laymen were to be contributors or members of the Orthodox family magazine editorial board, the periodical would achieve an immediate and enviable greatness. Benjamin Franklin told the founders of the United States that only united action would save them and help them on the path to glory. Only if we realize the self-evident truth that united, concerted effort on the part of churches within our own Archdiocese is necessary before we can seriously expect results from Pan-Orthodox ventures. Surely successful Greek Orthodoxy

will lead the way to a successful Pan-Orthodox movement.

A Magazine for the Orthodox Communities

The second periodical, equally as valuable and smacking to some possibly of Utopia but actually as necessary to our Church life as blood to our body. This periodical would deal with the local Orthodox Churches along with their various activities. Sections would be set aside for the activities and needs of the clergy, the Boards of Directors, Church secretaries, Choir Directors, Greek School teachers, Sunday School teachers, Philoptochos Societies, the Clergy Retirement Fund, the G.O.Y.A. Aided by these sections, activities in local Communities would be increased and benefited by the experiences of other Communities. Also an important part of this *Orthodox Church periodical* would be a section for the Alumni of the various Theological Schools, Pomfret-Brookline, University of Athens, and Halki School of Constantinople. Naturally a section for the Alumni of the Academy of Saint Basil should be included. The value of Alumni sections can never be underestimated as any University can testify. This would eliminate the need for time-consuming mimeographed Alumni newsletters which have their share of self-praise. This *Orthodox Church periodical* would have a ready made audience among priests, secretaries, Sunday School teachers, Greek School teachers, Philoptochos Societies, Choir Directors, and many others. With a periodical of this type, the many paid and unpaid Community workers would no longer be isolated islands far from the center of Orthodoxy.

Both of these magazines will be bilingual in their approach. One of them would retain the title of *The Orthodox Observer* so as to continue its commendable contributions and history uninterruptedly. To those who would ask for a Sunday School bulletin, a Greek School teachers' bulletin, a Choir Directors' bulletin, Philoptochos bulletin, common sense answers them with a let's be satisfied with two until the Archdiocese budget will permit everything we need. In the meantime, sections in the Orthodox Church periodical would more than take care of our present needs.

Books and Pamphlets

The Archdiocese Publications Board would spur increased publishing by the various schools and departments and would co-ordinate the printing in such a way that there would be very little duplication and less effort on the part of the various departments such as the Saint Basil's, the Theological School's and the Public Relations' pamphlets that have won such a wide audience everywhere. Parenthetically many of the periodical articles could profitably find their way into pamphlet form also.

Sunday School Books

The realistic approach of the Sunday School Committee to a bilingual life can be copied by all. Two mistakes of past Sunday School programs should not be repeated. The first is that some book and booklets of lasting value went out-of-print too quickly. The second was a disregard of three to five year cycles used by many faiths. Since a pupil should attend Sunday School for at least twelve years (ages five to sixteen), twelve textbooks are needed. These twelve books should all be used, but scheduled so that only four of the twelve textbooks will be used in any given year.

For example: Books used

	1955	1956	1957	1958
Beginners	A	B	A	A
Primary	A	B	C	A
Junior	A	B	C	D
Intermediate	A	B	C	A

By the time any one text goes out of print, a second printing or revision or a replacement will be available. Experience will teach the size of text book printings and efficiency will result in money saving.

Other Books and Pamphlets

The Sunday School textbooks could be easily used by freshmen in the Theological School, in the Academy and the Greek School or they could be adaptations of textbooks used by the various Archdiocese schools. At any rate the Publications Board will see to it that there will be little duplication of work, greater co-ordination among writers, and wider distribution of its printed matter.

The output of our Public Relations Program should be increased to meet our present urgent needs. Many topics must find their way into print either in the periodicals or in public relations pamphlets. For example, the problems of mixed marriages, how a young person should prepare himself for marriage along with a separation of superstition and truth in our marriage and pre-marriage rites, comparison with individual denominations as they are found in various parts of our country.

The writer has during his years in schools of higher learning seen many lecture notes and textbooks that could easily find a greater reading public. Some have been lost forever. Now is our opportunity to see that lecture notes be used by both schools and GOYANS. Now that our Theological School has opened its doors to Syrian Orthodox this increased reading public can become a reality.

Only as a Public Relations Board takes charge and sets down a program that our Church find books and pamphlets that will represent maximum output, wider distribution, less duplication, and economy of time and effort.

THE PRIEST'S WIFE

(Continued from page 20)

the lives of the parishioners, and so becoming *here* as nowhere else interwoven with the life of the community as a whole.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 14ης σελίδος)

εἰς ἑαυτὴν ἡ ἀνικανοποίητος πλέον ἀπὸ τὴν παράδοσιν Ἑλληνικὴ διάνοια, ὡς καὶ εἰς τὰς ἀπαντήσεις τὰς ὁποίας προσπαθεῖ αὕτη νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν φυσικὸν κόσμον, ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν ἀνθρωπίνων ἐκδηλώσεων καὶ ἐνεργειῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν κόσμον ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου ἡ δομὴ καὶ ἡ ποιότης δὲν εἶναι προσιτὰ εἰς τὴν ἄμεσον ἀνθρωπίνην ἐμπειρίαν.

Τὰ κεφάλαια, τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν, ἀναφέρονται συστηματικώτερον καὶ μὲ πολλὴν σαφήνειαν εἰς τοὺς φιλοσόφους τῆς ἀκμῆς καὶ εἰδικώτερον εἰς τοὺς ὑψηλοὺς στοχασμοὺς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους, οἱ ὁποῖοι ἐθεωρήθησαν ὡς οἱ ἐρευνηταὶ καὶ οἱ πρόδρομοι ὅλων ἐκείνων τῶν ἠθικῶν καὶ μεταφυσικῶν ἀρχῶν καὶ ἀντιλήψεων, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκουν ἀργότερον τὴν τελικὴν πληρότητα ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς Χριστιανικῆς ἰδέας καὶ πίστεως.

Ἀλλ' αἱ πλέον ἐνδιαφέρουσαι σκέψεις καὶ κρίσεις τοῦ συγγραφέως διατυπώνονται, νομίζω, εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ βιβλίου καὶ συγκεκριμένως εἰς τὸ κεφάλαιον ὑπὸ τὸν τίτλον Φιλοσοφία—Χριστιανισμός. Δι' ὅσων τόσον ἐπιμελῶς ἐκτίθενται ὑπὸ μορφὴν συμπερασμάτων εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς σελίδας, ὄχι μόνον ἡ ἀγωνιώδης ζήτησις καὶ ὁ ἀνηφορικὸς δρόμος τῆς Ἑλληνικῆς σκέψεως πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐξαίρονται καὶ φωτίζονται ἐπαρκῶς, ἀλλὰ καὶ ἡ κεντρικὴ ἰδέα τοῦ ὅλου ἔργου περὶ τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας ὡς ἀπαραιτήτου προπαιδείας διὰ τὴν βαθυτέραν κατανόησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ προβάλλει σαφῶς καὶ ἀδιάστως ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἀναγνώστην. Ἡ ἰδέα αὕτη, φυσικά, δὲν εἶναι νέα. «Εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων κηρύκων γίνεται πανηγυρικὴ ἡ ἕνωσις τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ἑλληνιστὶ ἐγράφησαν τὰ πρῶτα μνημεῖα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἕλληνες πρῶτοι μετὰ τοὺς ἁλιεῖς ἀνέλαβον νὰ ὑπερασπίσουν αὐτόν. Ἀρκεῖ νὰ ἀναλογισθῶμεν τὸ μεγαλειῶδες κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Βράχου τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τὸν μεγαλειώδη πρόλογον τοῦ Ἰωάννου, διὰ νὰ κατανοήσωμεν τὴν ἀμοιβαίαν ἔλξιν τῶν δύο πνευματικῶν τούτων φαινομένων. Ἀπὸ δὲ τοῦ δευτέρου αἰῶνος καὶ ἑξῆς δὲν δύναταί τις νὰ διακρίνῃ εὐκόλως, ἐὰν τὰ μεγάλα πνεύματα τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι φιλοσοφοῦντες Χριστιανοὶ ἢ εἰς Χριστὸν πιστεύσαντες φιλόσοφοι . . .».

Προβάλλουσα τόσον μεθοδικῶς καὶ τόσον πειστικῶς τὰ δεδομένα καὶ τὴν ἰδέαν τῆς ὀργανικῆς ἑνότητος τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς σκέψεως καὶ ἐκφράσεως «Ἡ Φιλοσοφία τῆς Προπαιδείας εἰς τὸν Χριστιανισμόν», θὰ ἀποβῇ ἀσφαλῶς ἕνα θετικὸν βοήθημα διὰ τοὺς ὀρθοὺς προσανατολισμοὺς τῆς Ἑλληνορθοδόξου θεολογίας καὶ παιδείας. Ἀλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ πνευματικὸν πόνημα τοῦ ἐμπνευσμένου κληρικοῦ καὶ καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς προσλαμβάνει, νομίζω, ἰδιαιτέραν ὅλως σημασίαν καὶ ἀξίαν διὰ τὴν ἐνταῦθα Ἑλληνορθόδοξον ὁμάδα. Ἂν αἱ ἐκτιθέμεναι ἀπόψεις γίνουν κτῆμα ὅλων τῶν παραγόντων τῆς ζωῆς μας καὶ ἂν ἡ πίστις των ἀχθῇ εἰς τὸ σημεῖον τῆς πίστεως, ἡ ὁποία ἐνέπνευσε τὰς ὑπὸ κρίσιν σελίδας του, τότε ἡ προσπάθεια πρὸς διαιώνισιν τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς κληρονομίας ὡς ἀδιασπάστου ἠθικοπνευματικῆς ὀντότητος θὰ προσλαμβάνῃ ὅλην τὴν δικαίωσιν καὶ ὅλην τὴν ἔντασιν καὶ αἴγλην, ἐνῷ αἱ τυχὸν στεναὶ καὶ ἀφιλοσόφητοι ἀντιλήψεις περὶ διαχωρισμοῦ τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως καὶ σκέψεως ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν πίστιν θὰ ὑποχωροῦν καὶ θὰ ἀφανίζωνται.

Οἱ πνευματικοί μας ἄνθρωποι, οἱ κληρικοί, οἱ ἐκπαιδευτικοί, οἱ φοιτηταὶ τῶν ἀνωτέρων ἱδρυμάτων, ὅλοι γενικῶς — πρόσωπα καὶ θεσμοὶ — οἱ ὑπηρετοῦντες ἐνσυνειδήτως τὰς ἠθικοθρησκευτικὰς καὶ πολιτιστικάς μας ἀνάγκας, θὰ εὕρουν, εἶμαι βέβαιος, θετικὰς γνώσεις καὶ ὡραίας ἐμπνεύσεις εἰς τὴν «Φιλοσοφίαν ὡς Προπαίδειαν εἰς τὸν Χριστιανισμόν».

Φιλ. Δ. Ἐμμανουὴλ

✝

NEW YORK CHURCH SUPPLY Inc.

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν ὅτι τὸ κατάστημα καὶ ἐργοστάσιόν μας ἔχουν τώρα ἑνωθῇ ὑπὸ τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν — εἰς τὸ

4 Barclay Street, New York

Εἰς τὸ κέντρον τῆς περιφερείας Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδῶν
Ἔχομεν πρὸς ἐπίδειξιν μεγάλην ποικιλίαν νέων ὑφασμάτων εἰσαχθέντων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τὴν μεγαλυτέραν παρακαταθήκην διὰ γαρνιτοῦρες. Ἡ περίφημος ὑπηρεσία μας Κοπτικῆς εἶναι μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδός της. Ὅταν ἀγοράζετε ὑφάσματα καὶ γαρνιτοῦρες, ἡμεῖς κόπτομεν τὰ Ἄμφια καὶ τὰ Ράσα νὰ ἐφαρμόζουν εἰς τὰ μέτρα σας, δωρεάν.

Γράψατε διὰ δείγματα καὶ κατάλογον:

KATHERINE IVANYI

New York Church Supply, Inc.

4 BARCLAY STREET NEW YORK 7, N Y.

BArclay 7-9082

Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη μας διεύθυνσις

ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΑΣ ΕΙΔΗ

ΑΓΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ, ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ, ΑΡΤΟΦΟΡΙΑ, ΙΕΡΑ ΕΞΑΠΤΕΡΥΓΑ, ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΥΣ, ΜΑΝΟΥΑΛΙΑ ΘΥΜΙΑΤΗΡΙΩΝ, κ.τ.λ.

Ἐπίσης ΚΑΝΔΗΛΑΣ ΣΠΙΤΙΟΥ εἰς διάφορα σχέδια καὶ μεγέθη μὲ λάδι καὶ μὲ ἠλεκτρισμόν, κρεμαστὰ καὶ τῆς τραπέζης, εἰς πολὺ συγκαταβατικὰς τιμάς, ὡς καὶ ΕΙΚΟΝΑΣ ΑΓΙΩΝ εἰς ὅλα τὰ μεγέθη.

Ἀπὸ τὸ ΜΟΝΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΣ

Τὸ ἀρχαιότερον εἰς τὴν Ἀμερικὴν

Ζητήσατε τὸν Κατάλογόν μας. Ἀποστέλλεται δωρεάν. Γράψατε:

PAPAGEORGE JEWELRY CO.

584 EIGHTH AVENUE
NEW YORK 18, N. Y.
Between 38th and 39th Streets
Tel. WIsconsin 7-6071

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ο ΚΟΣΜΟΣ"

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Βιβλία, Περιοδικά, Καταστατικά, Διπλώματα, τὰ ὡραιότερα Journals Ἐσπερίδων, Προσκλητήρια Γάμων καὶ Βαπτίσεων, Διπλοτύπους Ἀποδείξεις, Tags δι' Ἀνθοπώλας καὶ οἱανδήποτε Τυπογραφικὴν Ἐργασίαν.

ΕΙΜΕΘΑ ΕΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑ RESTAURANT MENUS A LA CARTE

Ὁ φημισμένος «ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ ΚΟΣΜΟΥ» 1955 εὑρίσκεται ὑπὸ ἐκτύπωσιν καὶ θὰ εἶναι ἕτοιμος προσεχῶς.

Πλουτισμένος μὲ τὰ νεώτερα τραγούδια, συνταγὰς μαγειρικῆς, ἱστορικά, γνωμικά, ἀστεῖα κλπ., μὲ ὡραίας εἰκόνας, θρησκευτικάς, καλλονῶν καὶ τοπείων, εἶναι πραγματικῶς ὁ καθημερινὸς βοηθὸς κάθε Ἑλληνίδος οἰκοκυρᾶς.

Πλὴν τῆς προσθήκης πίνακος τροπῆς Ἑλληνικῶν ὀκάδων καὶ δραμίων εἰς Ἀμερικανικὰ μέτρα καὶ τἀνάπαλιν, ὁ νέος μας Ἡμεροδείκτης ἔχει τὸ νέον καὶ παλαιὸν ἡμερολόγιον, τὰς δὲ κυριωτέρας ἑορτὰς εἰς τὴν Ἀγγλικὴν πρὸς εὐκολίαν τῆς νεολαίας μας καὶ τῶν ἐκ μικτῶν γάμων προσώπων, ἔρχεται δὲ μὲ βίδες ἕτοιμος διὰ κρέμασμα.

Ζητήσατε τὸν «Ἡμεροδείκτην Κόσμου» ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ Καταστήματα.

Καταστηματάρχαι:

"Οσοι δὲν παρηγγείλατε ἀκόμη τὸν Ἡμεροδείκτην μας, συνιστῶμεν νὰ στείλετε τὰς παραγγελίας σας συντόμως ἵνα ἐκτελεσθοῦν ἐν καιρῷ.

Ζητήσατε τιμὰς διὰ τὸ συμφέρον σας. Τηλεφωνήσατε ἢ γράψατε:

COSMOS GREEK-AMERICAN PRINTING CO.

203-205 WEST 25th ST. WAtkins 4-4165 NEW YORK 1, N. Y.

ATLAS GREEK AMERICAN COMPANY

703 — 8th Avenue Telephone: CIrcle 6-5945 New York 36, N. Y.

Ἱδρυθὲν τὸ 1905

Τὸ ἀρχαιότερον καὶ μεγαλείτερον Ἑλληνικὸν Κατάστημα ἐν Ἀμερικῇ

ΕΠΙ 50 ΣΧΕΔΟΝ ΕΤΗ

Ἐφοδιάζομεν Κοινότητας, Σχολεῖα, Σωματεῖα καὶ Οἰκογενείας μὲ τὰ ἀπαιτούμενα ἐκλεκτὰ εἴδη.

Μανουάλια
Ἐξαπτέρυγα
Ἐπίχρυσα Εὐαγγέλια
Σταυροὶ Ἁγιασμοῦ
Σταυροὶ Εὐλογίας
Κανδῆλαι
Λυχνίαι, Πολυκάνδηλα
Θυμιατήρια
Ἀρτοφόρια
Δισκοπότηρα
Ραντιστήρια
Πυρσοὶ Περιφορᾶς
Καλύμματα
Ἱερὰ Ἄμφια
Λόγχαι, Λαβίδες
Δισκάρια, Ἀστερίσκοι
Μυροδοχεῖα
Εἰκόνες
Ἐπιτάφιοι
Στέφανα, Στεφανοθῆκαι
Πέπλα
Χρειώδη Βαπτίσεως
Μαρτυριάτικα
Μπομπονιέραι
Τελεβίζιονς
Ραδιόφωνα
Φωνόγραφα
Δίσκοι Φωνογράφου
Γραφομηχαναὶ
Πέννα
Σημαῖαι, Λάβαρα
Κομβία
κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Ἰδιαιτέρως συνιστῶμεν τὸ πλούσιον Βιβλιοπωλεῖόν μας ὅπου οἱ ἀξιότιμοι πελᾶταί μας θὰ εὕρουν ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικά, διδακτικὰ καὶ φιλολογικὰ βιβλία παντὸς εἴδους, περιοδικά, ἐφημερίδας, κ.τ.λ.

Ποιότης ἀρίστη. — Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι. — Πρόθυμος καὶ εἰλικρινὴς ἐξυπηρέτησις πάντοτε.

Γράψατε καὶ ζητήσατε τὸν Τιμοκατάλογον καὶ τὰς τιμάς μας.

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΔΑΓΛΙΔΗΣ